Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 341 10. oktober, 2014] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]

NEJ TIL KRIG OG RACISME

JA til solidaritet og velfærd

Danmark er igen i krig. Knapt er man ude af den ene katastrofale krig, før man er i gang med den næste.

Til hver eneste af dem har man digtet en humanitær fortælling, som massemyrderierne indhylles i.

Historien om Saddams "masseødelæggelsesvåben" blev snart afsløret af en global antikrigs-bevægelse som et dække for jordnære imperialistiske interesser.

Denne gang har et flertal i befolkningen accepteret historien om, at man går i krig for at forsvare de truede kurdere.

Men interesserne er de samme som i den sidste Irak-krig. Og ofrene er også denne gang almindelige menige irakere og syrere – ikke de magthavere, der fra nær og fjern flokkes i kampen om magt og olie i Mellemøsten.

Krig ude og krig hjemme

For disse magthavere er krigen kun en mindre ting. De er alle sammen i gang med en langt større krig – mod deres egne befolkninger. Mod os.

Det er de samme mennesker – en lille-bitte elite i toppen af samfundet – der fører krig i Irak og Syrien, i Palæstina og Ukraine, som også fører krig mod vores velfærd. Mod resterne af solidaritet i samfundet.

Herhjemme kender vi dem alt for godt: Regeringen og den borgerlige opposition. Arbejdsgivere og medier. Alle er de enige om, at "der ikke er råd".

Der er ikke råd til kontanthjælp eller dagpenge. Der er ikke råd til penge til de syge eller de studerende.

For der skal jo bruges 30 milliarder på kampfly. Eller gives skattelettelser til de rige og erhvervslivet.

Racisme

Ikke underligt, at folk ikke har tillid til politikerne.

Derfor er de fleste partier allerede nu ved at forberede sig til det kommende valg, hvor de skal finde en historie, der kan få os til at genvælge dem.

Alle de 3 store partier – Venstre, Socialdemokraterne og Dansk Folkeparti – varsler "stramninger" mod flygtninge og indvandrere. De er enige om, at racismen skal fylde i den kommende valgkamp.

Sig Nej!

De fleste almindelige arbejdere, studerende, pensionister osv. ønsker ikke flere krige og mere racisme. Eller nedskæringer og mere ulighed i samfundet.

Derfor opfordrer vi alle til at sige Nej. Fx ved at deltage i nogle af de små protestbevægelser, der findes rundt omkring, så de kan blive større.

Om du samler underskrifter mod dagpengeforringelserne, organiserer protester mod krigen i Irak og Syrien eller er aktiv i RacismeFri By er ikke så vigtigt.

Det vigtige er, at når du protesterer sammen med andre, så bliver du også selv stærkere.

Og du er med til at skabe en ny venstrefløj, der kan levere modargumenter til dem, der hopper på magthavernes løgne og splittelsesforsøg på din skole eller arbejdsplads.

NEJ TIL ENDNU EN IRAK-KRIG

Krigen handler ikke om at hjælpe kurderne. Den handler om imperialistisk magt og kontrol over olien.

Læs side 4 og 5

NYE ANGREB PÅ STUDERENDE

Regeringen vil nedlægge 4.000 studiepladser på de videregående uddannelser.

Læs side 2

SVERIGE EFTER VALGET

"Der er behov for anti-racisme og klassepolitik," skriver den svenske socialist Åsa Hjalmers.

Læs side 6

1989

Magtkamp foroven og oprør fra neden fik USSR-imperiet til at bryde sammen for 25 år siden.

Læs side 10

NYT ANGREB PÅ DE STUDERENDE:

DER SKAL UDDANNES FÆRRE HUMANISTER

Uddannelses- og forskningsminister Sofie Carsten Nielsen vil skære 4.000 studiepladser på de videregående uddannelser inden 2017.

Af Nis Sørensen

Det betyder, at små fag, som er kendetegnende for mange humanistiske studieretninger, er under pres, og flere kan være lukningstruede.

Statslig detailstyring af uddannelser – hvorfor denne U-vending?

I mange år har skiftende regeringer haft en målsætning om at uddanne flere og flere, og derfor har vi set et rekordoptag på de længere videregående uddannelser det sidste årti. 2014 er ingen undtagelse.

Men målsætningen synes at være lykkedes for godt, og man forsøger nu centralt fra at vende denne udvikling.

Universiteterne har selv været klar over problemet længe. Tidligere i år kom de med deres forslag til, hvordan man kunne tilpasse optaget i samarbejde med lokale fagfolk, de studerende og aftagerne (dvs. det private og det offentlige arbejdsmarked).

På den måde ville man sikre at man ikke uddanner alt for mange til arbejdsløshed, men stadig tilbyder en bred vifte af uddannelser. På den måde kunne man sikre en dialog mellem universitetsledelserne, os studerende og dem, der efterspørger vores arbejdskraft.

Ingen dialog

I den model, som ministeren har fremlagt, lægges der ikke op til dialog, men antallet af studiepladser skal afgøres alene af én variabel: ledigheden blandt nyuddannede.

Udover at ministeriets tal er halvdårlige, da de kun medregner statistik fra perioden 1998-2008, er det håbløst at vurdere en uddannelses samfundsmæssige relevans ud fra én variabel.

Derudover er de fleste eksperter inden for uddannelsesområdet enige om, at det er stort set umuligt at forudsige, hvilke uddannelser vi får brug for om 5-10 eller 15 år.

Det virker derfor absurd, at lade Uddannelses- og Forskningsministeriet detailstyre optaget på landets længere videregående uddannelser. Lad universiteterne og uddannelsesstederne bestemme selv: Mere autonomi tak!

Hvordan får vi vendt denne katastrofale "uddannelses-politik"?

Spørgsmålet er, hvordan vi får vendt denne katastrofale uddannelsespolitik, som regeringen fører?

For det første må vi forstå, at uddannelsespolitik er blevet til beskæftigelsespolitik og dermed også spare- og krisepolitik.

I stedet for at handle om kvalitet, studiemiljø, forskerkontakt, praktikpladser, gode undervisere osv. handler regeringens "uddannelsespolitik" kun om, hvordan man får os, studerende hurtigere og billigere igennem uddannelsessystemet, så vi kan komme ud på den anden side og skabe vækst "til gavn for Danmark" – eller rettere til gavn for erhvervslivet.

Derfor må vi kæmpe for, at uddannelsespolitik igen kommer til at handle om, hvad det er for et universitet og ikke mindst hvilket samfund, vi vil have. Reformer af uddannelsessystemet er, ligesom alle andre reformer, forandringer af vores samfund, og de vilkår vi skal forholde os til i hverdagen.

Behov for mere radikale krav

Der er mange aktive studerende i studenterbevægelsen og potentialet til at kæmpe imod regeringens reformer og besparelser er til stede.

Men der mangler en ledelse, som tør fremsatte mere radikale krav, så vi ikke ender i samme situation som med Fremdriftsreformen, hvor den eneste sejr var en udsættelse af reformen ét år.

Vi studerende bør reagere mere offensivt på de angreb, vi oplever i disse år, og vi må række ud til elev- og fagbevægelsen og knytte vores kampe sammen, så vi kan stå stærkere over for regeringens generelle krisepolitik.

Vi bør fremsætte revolutionære krav i stedet for at forblive passive uddannelsesrobotter.

Hvis ikke os – hvem så? Hvis ikke nu – hvornår så?

Nis Sørensen er studerende ved Københavns Universitet

Studerende i konkurrencestaten

Studiestart. Igen de samme problemer år efter år: Boligmangel og dyr husleje i de store byer, adgangskrav og karaktergennemsnit og i år desuden den nye såkaldte fremdriftsreform.

Af Anna Wolf

Og så er der debatten om virkeligheden for nutidens studerende. Den berømte benævnelse for SU'en som "cafépenge" nogle år tilbage og den på nogle kanter udbredte opfattelse, at danske studerende er dovne og forkælede. Alt dette har banet vejen for en stadigt mere udbredt karriere- og konkurrencementalitet.

Du er dit CV

Et af de første udtryk, man som nystartet studerende stifter bekendtskab med, er udtrykket "relevant studiejob". Fra starten ligger det i kortene, at det er yderst vigtigt at give sit CV et boost med frivilligt arbejde.

Hvis man vil videre ind på et succesfuldt karrierespor i fremtidens konkurrencestat, så skal man skille sig ud med et bugnende CV – siges der. Som Camilla Paulsen skriver i Information 15. september i år:

"Det er, som om CV'et er blevet den redningskrans, som vi studerende klamrer os til i disse tider, hvor ingen aner, hvad der sker med universitetsreformen, arbejdsmarkedet og boligsituationen."

Pres og fysiske stress-symptomer

De mange udgifter til bolig, studie og dagligdag gør, at mange studerende føler det nødvendigt også at have et lønnet deltidsjob oven i deres frivillige arbejde og fuldtidsstudie for at kunne supplere SU'en.

Samtidig hedder det sig fra flere politikere, at de studerende er dovne og forvænte med en høj SU.

Camilla Paulsen henviser i sit debatindlæg til en undersøgelse fra tidligere i år blandt de journaliststuderende, hvor kun ca. en fjerdedel svarer, at de trives og har det godt.

Lignende tendenser viser sig i en Rambøll-undersøgelse af studerende på KU offentliggjort i januar i år, hvor 45 pct. af de adspurgte svarer, at de oplever fysiske stress-symptomer i det daglige.

Uddannelse for erhvervslivet

Hvordan er det kommet så vidt? Det kunne tyde på, at de danske studerende ikke er helt så dovne og forkælede, som det ofte bliver fremstillet som.

Om stressniveauet så skyldes problemer med økonomien, boligsituationen eller en stor arbejdsbyrde på studiet, så lider mange studerende i stigende grad under presset fra den konkurrencementalitet og nyliberale individualisme, der har gennemsyret uddannelsessystemet de sidste mere end 10 år.

Efterhånden er den gængse holdning, at du som studerende og kommende spiller på arbejdsmarkedet er dit CV og dit netværk. Individualismen sniger sig ind – alt er op til den enkelte, og presset fra omverdenen planter sig i individet.

Projekt 'uddannelse for erhvervslivet' er i fuld gang. Og hvis du ikke kan klare ræset, er du måske bare ikke en brugbar soldat i konkurrencestaten?

Det mener vi

Elitens eventyr for os andre

Statsministerens åbningstale er normalt ikke én man læser for dens litterære kvaliteter, men fordi den, der holder den, sidder på den stol, hun gør.

Ikke desto mindre nåede Thornings åbningstale langt ind i fiktionens verden.

Krisen

Én ting er, at hun endnu en gang fortalte eventyret om, at Danmark er ovre den økonomiske krise. Det er der kun få, der kan gennemskue, så den plejer at gå.

Men samme dag nedjusterede de økonomiske "vismænd" den økonomiske vækst fra 1,5 pct. til 0,5 pct. Flere banker gjorde det samme. Dér røg forbindelsen til virkeligheden for den del af talen.

Velfærden

Hun fortsatte med at tale om velfærdssamfundet: "Krisen testede vores velfærdssamfund. Og velfærdssamfundet bestod." Det er jo H.C. Andersenske højder.

Og hvad værre er – for Thorning: Her er faktisk noget, som de fleste mennesker ved noget om.

Ikke kun de 40.000, der er ramt af dagpenge-stramningerne. Eller de mange, der er på kontanthjælp, og som skal forsørges af deres kæreste. Eller dem, der mister sygedagpenge. Osv. osv.

Nej, langt de fleste kender til nedskæringerne i kommuner og regioner: Hospitaler skal skære ned. Der skæres på skoler, daginstitutioner, omsorg for syge, handicappede, ældre osv.

Få dage inden Thorning talte varmt for bedre uddannelse, fortalte undervisningsministeren, at regeringen vil skære 4.000 pladser på de videregående uddannelser.

Det er ikke sød fiktion, men brutal virkelighed, som de fleste har oplevet under denne regering.

Derfor må det ikke være let for Thorning & Co. at erkende, at politikerne skal på valg inden der er gået et år.

Her stopper eventyret

Hverken Venstre eller Socialdemokraterne står til at få et specielt godt valg. Og da de fleste politikere helst vil genvælges, skal de finde en historie, der kan få dem genvalgt.

Her skal man lægge meget mærke til et bestemt afsnit i Thornings tale. For flygtninge og andre, der kommer til Danmark for at søge lykken, var der meget lidt eventyr i Thornings tale.

- De skal ikke have krav på at få familien med til Danmark det første år
- Der skal være mere effektiv "udlændingekontrol"
- Politiet skal have "ny og effektiv teknologi"

Desuden får vi historien om "menneskesmuglere, illegale indvandrere og kriminelle udlændinge", der "udfordrer vores grænser".

De 3 store partier, Venstre, Socialdemokraterne og Dansk Folkeparti, er tilsyneladende enige om, at udlændingepolitikken skal fylde i valgkampen.

Elitens racisme er farlig, fordi den gør det sværere at kæmpe i fællesskab mod alle de ting, som Thorning, Løkke og Thulesen Dahl har i posen til os de kommende år: Endnu flere nedskæringer og angreb på resterne af solidaritet i samfundet.

Netop derfor er den nyttig for den politiske og økonomiske elite.

Eliten

For at der er en – ganske vist meget lille – elite kan ingen være i tvivl om.

14 dage før åbningstalen kunne Berlingske offentliggøre en liste over Danmarks 100 rigeste. De ejer alle sammen over en milliard – 1.000 millioner. Hver. Deres samlede formue er det seneste år steget med 18 pct.

Det var dem, hun talte for ved Folketingets åbning. Det er deres politik, hun har gennemført de sidste 3 år.

Lad os håbe på, at flere begynder at erkende, at der ikke kommer gode nyheder fra de parlamentariske haller.

Hvis vi ikke skal se på, at vore børn får et dårligere liv, end os selv, er det nødvendigt selv at begynde at organisere modstand. Både mod deres nedskæringer og mod den racistiske ideologi, de fylder oveni.

Truslen kommer ikke udefra. Den kommer fra den elite, der fylder deres lommer med det, vi producerer.

UDGIVET af Internationale Socialisters Ungdom,
ADRESSE: ISU Internationale Socialister / ISU, Postboks 533
2200 København N
KONTO Nr.: 1551-5780160
MAIL: saa@socialister.dk
WEB: www.socialister.dk
TRYK: OTM
OPLAG: 1700 stk.
ANSVARSHAVENDE REDAKTØR: Jørn Andersen
Red. afsluttet den 09. oktober 2014 ISSN 1600-2687

En række lokale fagforeningsformænd har taget initiativ til en underskriftsindsamling, som kræver "Dagpengeløsning Nu". Godt 14.000 har allerede skrevet under.

Hvis du endnu ikke har gjort det, kan du gøre det på hjemmesiden dagpengeløsning.nu.

Ideen med initiativet er at lægge presse på socialdemokratiske folketingsmedlemmer, så der kan skabes et flertal for kravet om en dagpengeløsning – og for afskaffelsen af den gensidige forsørgerpligt.

Så folk opfordres til at henvende sig til socialdemokratiske MF'ere med udgangspunkt i tekstforslaget, som du kan se ved siden af.

Brug listerne på din arbejdsplads eller skole

Selv om man kan håbe, så tvivler de fleste nok på, at appeller til de politikere, der har gennemført stramningerne, vil virke.

Vi synes for det første, at man skal støtte det gode initiativ.

Men for at helgardere, kan man bruge underskriftsindsamlingen til noget mindst lige så vigtigt: På hjemmesiden kan du printe et par lister ud og tage dem med på din arbejdsplads eller skole.

Få folk til at skrive under. Det er der mange, der gerne vil.

Og brug så anledningen til at få jer en snak om, hvad I synes, man skal gøre, hvis nu ikke de socialdemokratiske politikere bøjer sig. Hvad skal der til for at stoppe deres evindelige angreb?

Den slags diskussioner i den virkelige verden er endnu vigtigere, end at folk sidder alene foran skærmen og sætter deres navn.

Hvis I i fælleskab kommer på gode ideer, så skriv til Socialistisk Arbejderavis, så flere kan få glæde af dem.

Skriv på breve@socialister.dk

Fakta

41.000 er eller står til at falde ud af dagpengesystemet. Et katastrofalt tal og langt over de udregninger, dagpengereformen byggede på. Tusindvis af arbejdsløse er blevet skubbet ud af a-kassesystemet med store personlige konsekvenser. Forældre mister deres indkomstgrundlag. Folk går fra hus og hjem. Og det vil fortsætte.

Jeg vil derfor opfordre dig til at arbejde for, at den danske regering sikrer:

1. hjælp til alle, der er faldet ud af dagpengesystemet
2. fjernelsen af den gensidige forsørgerpligt
3. genoptjeningen af retten til dagpenge på 6 måneder

Fra utilfredshed til modstand
Politisk festival 7. - 9. november

MARXISME 2014 er en politisk festival med debatter for socialister og anti-kapitalister. Magthaverne verden over kan kun levere brutale angreb på arbejdere og fattige – og mere racisme – som svar på den krise, der nu har varet 7 år. Fra Ukraine over Palæstina til Irak er deres svar endnu mere blodige.

I Danmark har 3 år med Thorning-Vestager kun budt på angreb efter angreb.
Fra utilfredshed til modstand
Fagbevægelsen og venstrefløjen klager, men har ikke gjort forsøg på at mobilisere til modstand – selv om et flertal i befolkningen oftest er imod angrebene.
På Marxisme 2014 sætter vi venstrefløjens og fagbevægelsens strategi til debat.
Vær med til at diskutere kampen mod krisepolitik, mod racisme og fascisme og mod krig – og for revolution og socialisme.
Du kan se programmet på bagsiden af avisen – og tilmelde dig på: socialister.dk/marxisme

Tilmeld dig på
www.socialister.dk/marxisme

Marxisme 2014 arrangeres af Socialistisk Arbejderavis og Internationale Socialister/ISU

www.socialister.dk

MARX ISME 2014

Vestens krig mod Mellemøstens folk

Kun et folkeligt oprør vendt mod imperialismen og dens sekterisk splittelse kan give irakerne en bedre fremtid.

Af Anders Bæk Simonsen

Hvis man står i en situation, hvor man kan vælge imellem at drikke gift hver dag og dø langsomt eller blive skudt med det samme, vil man vælge førstnævnte i håb om at kunne slå revolveren ud af fjendens hånd og uskadeliggøre ham.

På samme måde er det meget forståeligt, at kurderne tager imod Vestens hjælp, når de står over for truslen fra ISIS.

Men våben kommer på betingelser, og hvis man ser på historien, har kurderne gang på gang været brug som bondebrik i et stort strategisk spil om kontrollen over den olierige region. Det samme ser ud til at ske nu.

Det morads, som ISIS er vokset ud af, er en konsekvens af Vestens politik i regionen.

USA har skabt sekterisk splittelse

For det første har de gentagne krige i Irak efterladt landet mere smadret, håbløst og opdelt end før.

For det andet har USA og Vesten som besættelsesmagt bevidst ført en del-og-hersk politik for at svække modstanden mod besættelsen. Dermed har man øget de etniske og religiøse skel i befolkningen.

Man har opløst den irakiske hær og bygget en ny hær, som optager morderiske shia-militser. Man har fyret alle medlemmer Baath-partiet fra deres job i staten.

Og man har støttet premierminister Malikis regering, selv om den har udrenset stort alle sunnier fra politiske repræsentation og i den lokale og statslige administration.

Men den sekteriske politik har ikke kun været vendt mod sunnierne. Der har reelt været borgerkrig imellem det kurdiske selvstyre-område i nord og centralregeringen i Bagdad i årevis.

For det tredje har USA bredt den sekteristske konflikt imellem sunni- og shia-muslimer ud til hele regionen.

USA's nederlag

For USA var den sidste Irak-krig et enormt nederlag. Eller som en af hærens generaler sagde: "Den største strategiske tragedie nogensinde."

For styret i Iran betød Saddams fald imidlertid, at deres politiske allierede i Irak kom til magten. Det siges, at de politiske beslutninger om Irak i virkeligheden blev truffet i regeringskontorerne i Iran.

Endelig er den nye krig i Irak karakteriseret af et meget skrøbeligt sæt af alliancer med magter, der indbyrdes har modstridende interesser i regionen.

Usikre alliancer

Den irakiske centralregering og kurderne er stadig i konflikt omkring kontrollen over den olierige by Kirkuk og det nordlige Irak generelt. Tyrkerne og kurderne har en langvarig konflikt omkring spørgsmålet om kurdernes status.

Tyrkerne har ladet stå til over for ISIS – de ser ikke ISIS som den største fjende. Tværtimod har det været bekvemt for dem, at ISIS svækker kurderne og destabiliserer Assads Syrien.

Assad-styret i Syrien, som er allieret med Iran, har løsladt radikale ledende sunni-krigere, da oprøret mod ham begyndte. Mange af dem har sluttet sig til ISIS.

Motivet fra Assads side var, at ISIS-krigerne ville være den anden front mod det sociale og usekteriske oprør mod Assad. Når ISIS myrder løs på kristne, kurdere og alawitter, vil de søge ly under Assads beskyttelse. Hans "profeti" om, at han er garanten mod sekterisk kaos i regionen, blev dermed selvopfyldende.

Endelig har golfstaterne, især Saudi Arabien, støttet de radikale sunni-grupper, bl.a. ISIS i Syrien.

Der er intet progressivt i at støtte Vestens dødsmaskine eller Assads slagterier.

Selv om den vestlige imperialisme puster sig op, er den svag og forvirret og har ingen sammenhængende strategi for regionen – som de indbyrdes modstridende alliance vidner om.

Det eneste håb for fred og fremgang i regionen er de arabiske massers fælles kamp mod imperialismen og dens sekteriske politik.

Imperialismens logik

Blod skal spildes for olie

De krige og overgreb, der finder sted i Mellemøsten, indgår i et globalt system af undertrykkelse, der bedst kan betegnes som imperialisme.

Af Anders Bæk Simonsen

Efter det osmanniske riges sammenbrud efter 1. verdenskrig opdelte England og Frankrig regionen mellem sig. De skabte en række kunstige nationalstater, der opdelte befolkningsgrupper og nægtede en række af dem, som fx kurderne, deres egen stat.

Sejrsherren efter 2. verdenskrig, USA, overtog efterfølgende kontrollen med Mellemøsten.

En af de allerførste handlinger fra USA's side, var at sikre sig kontrollen over de nye oliefund i Saudi Arabien. Ifølge det amerikanske udenrigsministerium var olieforekomsterne: "en vældig kilde til strategisk magt, og en af de største materielle goder i verdenshistorien."

Carter-doktrinen

Den amerikanske præsident, Jimmy Carter, udtalte i 1980, at "ethvert forsøg på at få kontrol over regionen vil blive betragtet som et angreb på USA's vitale interesser og vil blive besvaret med alle nødvendige midler, også militært."

Det fik Iran at mærke, da USA støttede Saddam Hussein i krigen mod Iran i 1980-1988, hvor over en million mennesker blev dræbt.

Irak mærkede det i 1990, da Vesten gik i krig med Irak første gang, efter at Saddam invaderede Kuwait. Ifølge udenrigsminister Korb ville USA være "bedøvende ligeglade med Kuwait, hvis de dyrkede gulerødder" (i stedet for at have olie).

Golfkrigen kostede hundredtusinder af liv, og de efterfølgende sanktioner mod Irak dræbte ifølge FN en halv million irakiske børn.

USA – en svækket supermagt

Men USA var økonomisk svækket: I 1945 havde man halvdelen af verdens industriproduktion – i dag under det halve. Man kunne ikke længere købe sig til indflydelse.

Derfor havde en gruppe amerikanske konservative udtænkt en strategi, der skulle kompensere for den økonomiske svækkelse med militær styrke.

11. september 2001 gav en anledning til at afprøve strategien i praksis med krigene i Afghanistan og Irak.

Resultatet var katastrofalt. For irakerne, hvoraf omkring en million døde, mens de måtte se deres samfund blive til ruiner.

Men det var samtidig et militært nederlag for USA. Man kunne nok vælte Saddams styre, men ikke sætte en anden kraft ind i stedet.

Det er dette morads efter den sidste Irak-krig, som Vesten nu reagerer på.

Danmark 24 år i krig

Ex-Jugoslavien, Afghanistan, Irak, Libyen – og nu igen Irak. Allesammen krige, Danmark har været direkte militært involveret i.

Af Jørn Andersen

Krigene – og Danmarks deltagelse i dem – er blevet stadigt mere blodige gennem de 24 år. Hver gang har der været humanitære begrundelser for krigene, og hver gang er det civile mænd, kvinder og børn, der har betalt prisen.

Et eksempel er den første Irak-krig fra 1991-92 og den 13 år lange blokade.

Irak 1990

I august 1990 besluttede et flertal i folketinget at sende korvetten Olfert Fischer til at deltage i blokaden mod Irak. Olfert Fischer blev trukket hjem, da den første Irak-krig startede et år senere.

Blokaden, der varede til maj 2003, havde uhyrlige menneskelige omkostninger. Gennemsnitsindkomsten i Irak faldt fra over 20.000 kr. om året til godt 3.000 kr. mellem 1989 og 1996.

En femtedel af de irakiske børn holdt op med at gå i skole mellem 1990 og 1998.

Men det værste var børnedødeligheden. Direktøren for FN børne-organisation, UNICEF, udtalte:

"Hvis den betydelige nedgang i børnedødeligheden i hele Irak i 1980'erne var fortsat gennem 1990'erne, ville der have været en halv million færre dødsfald blandt børn under fem i landet som helhed i løbet af de otte år fra 1991 til 1998."

Denis Halliday, FN-menneskerettigheds-koordinator i Irak fra 1997-1998, tog sin afsked for at have frihed til at kritisere sanktionerne: "Jeg ønsker ikke at administrere et program, der opfylder definitionen af folkedrab."

Grund til vrede

De børn, der overlede perioden 1990-98 (og den efterfølgende krig, besættelse og kaos) uden skolegang og med en opvækst i et land, der på få år ændrede status fra velfærdsstat til et land i ruiner, er i dag typisk mellem 25 og 35 år.

Denne generation af unge har mange gode grunde til at være vrede. Spørgsmålet er, hvor de vender vreden hen?

Havde de arabiske revolutioner i 2011 haft held til at sprede sig til det øvrige Mellemøsten ville mange af dem helt sikkert være at finde i forreste række i et opgør med de skiftende magthavere, der har medvirket til at smadre deres liv.

Men efter at kontra-revolutionen sejrede i Egypten, for en tid, skal man ikke undre sig over, at nogle af dem nu sætter deres lid til kræfter som ISIS – og, desværre, deltager i den sekteriske vold.

Det er den danske krigspolitik medansvarlig for.

Billede: Civil ulydighed ved Stormbroen i København da Danmark trådte ind i krigen i Irak i 2003

Kurdere demonstrerer til støtte for befolkningen i de kurdiske byer Kobane og Rojava i Syrien, der i øjeblikket er underangreb ra ISIS - de kræver at Danmark og FN sender våben til kurderne i Syrien. Foto Mette Kramer Kristensen.

Hvorfor griber USA ind nu?

Egentlig var det ikke meningen. De ville helst lade stedfortrædere varetage deres interesser. Desværre for USA er der ikke så mange i Mellemøsten, der vil være stedfortrædere for dem.

Men da Maliki-regeringen brød sammen, fordi den ikke længere kunne håndtere de modsætninger, som USA's krig og besættelse havde skabt, opstod der et politisk tomrum, hvor andre kræfter kunne træde ind.

ISIS var hurtig til at forsøge at udfylde tomrummet. Fremgangen for ISIS skyldes ikke, at de er stærke, men at tomrummet er stort.

ISIS er ikke i stand til at sætte sig på magten i Irak og Syrien. Men bag dem står andre, stærkere kræfter parat, hvis de får muligheden: Iran, Tyrkiet, Saudi Arabien og Egypten har langt større økonomisk, militær og politisk magt i regionen.

For USA er det én ting at måtte erkende, at man ikke længere kan kontrollere afgørende dele af Mellemøsten. Så længe alternativet kun var blodbad og kaos, så var skaden begrænset.

Men da det politiske tomrum voksede, voksede samtidig risikoen for at en af de regionale stormagter ville fylde det ud.

Det ville ændre magtbalancen i Mellemøsten afgørende – og dermed svække USA globalt endnu mere.

En såret løve

Det er krigens reelle årsag. USA havde ikke noget valg – medmindre man ville acceptere at blive svagere. Og det vil svækkede stormagter sjældent.

USA er som en såret løve – desperat og farlig. Og det gør, at krigen i Irak og Syrien ikke bare er "endnu en krig".

USA's vigtigste strategiske interesse er imidlertid ikke i Mellemøsten, men i Østasien, hvor deres vigtigste militære tilstedeværelse er koncentreret – tæt på den voksende supermagt Kina.

Jo mere USA bliver tvunget til at gøre desperate ting i Mellemøsten, jo større er risikoen for, at de også vil gøre det i forhold til Kina.

Krise og imperialisme er en farlig cocktail.

Krigen de ikke kan vinde

Det er dog usandsynligt, at missionen vil lykkedes. Under alle omstændigheder vil den blive lang og blodig.

Den danske udenrigsminister var da også meget ydmyg i en debat på Deadline. Han ville ikke love succes.

Det er svært at forestille sig et andet resultat af den USA-ledede krig, end at den vil ramme endnu flere civile, smadre endnu mere infrastruktur og skabe endnu mere splittelse i landet.

De arabiske masser har med god grund ikke meget til overs for Vestens bestræbelser på at skabe fred og fremgang i regionen.

Dertil er krigene, døden og ødelæggelserne for mange, undertrykkelsen for dyb, understøttelsen af sekterisme for markant, alliancerne med blodige og korrupte diktatorer for åbenlyse, torturen for smertefuld. Hykleriet i al snakken om bomber for fred er for himmelråbende grotesk.

Denne konsekvente politik i Mellemøsten, der gang på gang har sat adgangen til olie over menneskers liv, er den næring, som de værste sygdomme i regionen vokser ud fra.

Da Mosul faldt

Det, der for alvor fik USA og Vesten op af stolene, var da millionbyen Mosul faldt til ISIS.

Selv om den irakiske hær kunne mønstre 930.000 mand med top-moderne, USA-leverede våben, så var der ikke mange i den irakiske hær, der ville sætte livet på spil for den irakiske centralregering.

Derfor kunne ISIS med nogle få tusinde mand vinde slaget om Mosul. Det politiske tomrum blev åbenlyst – også i Washington.

Men Mosul er blot ét billede på hvordan hærens tilstand er: I regulært sammenbrud. Derfor handler missionen i Irak også om, som i 2007, at genopbygge den irakiske hær, så den kan beskytte centralregeringen, der beskytter Vestens interesser.

Dengang var centralregeringen truet af en modstandsbevægelse, der forenede shia- og sunni-muslimer. Nu er det ISIS – i alliance med tidligere generaler fra Saddams Baath-parti og andre sunnigrupper, der truer centralregeringen.

"Meld en østeuropæer" meldt for racisme

Henover sommeren er den racistiske hetz taget til. Et af de mere kvalmende indslag kom fra Dansk Folkepartis byrådsmedlem Peter Kofod med hjemmesiden "Meld en østeuropæer".

Peter Kofod udtaler, at alt for mange østeuropæere "kommer til landet uden at bidrage med noget – og udelukkende for at begå kriminalitet".

Inspirationen til hjemmesiden har han uden tvivl fået fra Holland. I 2012 lavede et parlamentsmedlem fra det racistiske, højreorienterede Frihedspartiet en lignende hjemmeside. Her kunne man melde forurening, boligmangel eller jobkonkurrence forårsaget af østeuropæere.

Kristina Freimane, en 25-årig kvinde fra Odense, har anmeldt Peter Kofod til politiet for at have overtrådt racismeparagraffen.

Hun siger til Haderslev lokalavis: "Manden siger jo ikke 'Meld en indbrudstyv'. Han går derimod efter en helt bestemt befolkningsgruppe. Det er en forhånelse af et mindretal."

Peter Kofod Poulsen sidder i Haderslev byråd og Regionsrådet Syddanmark for Dansk Folkeparti. Han stiller op til næste folketingsvalg og er næstformand i Dansk Folkepartis Ungdom.

RACISMEFRI BY

DEMONSTRATION

"Vi står sammen mod splittelse og racisme"

Kom med når Racismefri By arrangerer antiracistisk demonstration som et modsvar mod den øgede racistiske hetz.
Tid og sted: søndag den 26. oktober kl. 13.00 fra Forum station til Københavns Rådhusplads

Bliv aktiv i Racismefri By

Racismen stiger – almindelige politikere taler nu om, at den danske kultur er truet af indvandring. De siger, at asylansøgere truer vores velfærd.
Politikerne bruger racismen til at skabe syndebukke for vreden over arbejdsløsheden og nedskæringerne.
Det kræver et modsvar!
Racismefri By vil skabe netværk, som bekæmper racismen og nazismen, i flere byer i Danmark. Vi har en aktiv afdeling i København, og vi ønsker at sprede ideen til andre byer.
Vi håber, du vil være med.
Se mere på www.racismefriby.dk eller på Racismefri Bys facebook-side.
Kontakt os på racismefribynu@gmail.com
Hvis du ikke bor i København, men gerne vil lave antiracistisk arbejde – så kontakt os alligevel. Måske har vi nogle kontakter i dit lokalområde.

Sverige efter valget

Behov for anti-racisme og klassepolitik

Mange svenskere gik i chok, da valgresultaterne kom ind. Det ekstreme højreparti, Sverigedemokraterne, mere end fordoblede deres stemmetal til tæt ved 13 pct. – endnu værre end meningsmålingerne havde varslet.

Af Åsa Hjalmers, foto: Mette Kramer Kristensen

Hvorfor gik det sådan?

Som mange andre har svenskerne lidt under over tyve års nyliberalisme og har i dag den hurtigst voksende indkomstforskel af alle OECD-lande. Den offentlige sektor er ved at blive privatiseret i rekordfart.

Velfærdssektoren er blevet et Klondike for kapitalister, der kan købe eller starte sundhedscentre og skoler, som er 100 pct. statsfinansierede, og skaffe sig enorme profitter. Sammen med svenske elevers faldende resultater i de internationale PISA-undersøgelser bidrager det til følelsen af et system, der svigter.

Ungdomsarbejdsløsheden er en af de højeste i Europa, mens understøttelsen ligger under det europæiske gennemsnit. Samtidig har der været massive skattelettelser for de rige.

Den regerende Alliance, ledet af det konservative parti Moderaterne, ville ikke få det nemt.

Nyliberalisme

Moderaterne var valgets største taber og faldt fra 30 pct. til 23,3 pct. Sverigedemokraterne (SvD) gik 7,2 pct. frem og fik de fleste af deres nye stemmer fra Moderaterne. 25 års nyliberale reformer har sået fascismen. Men fascisterne kunne kun vokse, fordi der manglede et alternativ.

På papiret burde valget have været en nem sejr for Socialdemokratiet. Hvorfor skete det ikke?

Oppositionen har under Alliancens regeringstid været meget svag. Den socialdemokratiske leder, Stefan Löfvén, er en fast del af den nyliberale konsensus, der har været en vigtig aktør i de drastiske ændringer, der er sket de seneste to årtier.

Opfattelsen af, at der ikke er noget alternativ, betød, at dette politiske skift aldrig blev debatteret, og for mange mennesker er konsekvenserne først nu blevet tydelige.

Vänsterpartiet

Vänsterpartiet kørte en enkeltsags-kampagne for at smide profitmagere ud af velfærdssektoren under banneret 'velfærd uden profit' (et krav, der støttes af et flertal af vælgerne), men de gik kun 0,1 pct. frem.

Et af problemerne med kampagnen var, at de fremhævede dette ene populære emne og troede, at for at være klare, måtte de fjerne 'klasse' som det centrale spørgsmål. Derfor kunne de ikke indpasse velfærds-spørgsmålet i en bredere historie om, hvordan penge og magt er blevet drastisk omfordelt i det svenske samfund, og at det er arbejderklassen, der betaler prisen.

Hertil kommer, at fordi de ønskede at blive en del af en socialdemokratisk regering (som konstant give dem den kolde skulder), forsøger Vänsterpartiet at fremstå som "rimelig" og "troværdig".

Derfor blev de ikke betragtet som et virkeligt radikalt alternativ. De manglede en større ideologisk vision, der kunne have gjort dem til en modsat tiltrækningspol til Sverigedemokraterne.

Valget gav ingen reelle vindere bortset fascisterne, der kunne fremstille sig som outsidere. I virkeligheden har SvD stemt sammen med højrefløjen i 90 pct. af alle spørgsmål.

Socialdemokratiet blev det største parti med 31 pct. af stemmerne, en fremgang på kun 0,4 pct. siden valget i 2010. Selv om meningsmålinger viste, at flere vælgere end i 2010 definerede sig selv til venstre, fik højrefløjen flest stemmer, når SvD tælles med.

Så hvad nu?

På kort sigt er udsigterne temmeligt dystre, nu hvor SvD sidder på magtbalancen. Der er en meget ubehagelig, men realistisk udsigt til, at det fascistiske SvD vil fortsætte med at vokse, og at racismen bliver mere normaliseret.

Man ønsker ikke at tænke på, hvad det ville betyde, hvis boligboblen brast eller en anden global økonomiske krise opstod. Det er også sandsynligt, at racistiske angreb på gaderne vil stige, da de mere voldelige grupperinger vil føle sig styrket.

Til dette ret dystre billede bør tilføjes, at vi det sidste år har set en inspirerende antiracistisk bevægelse, som også var tydelig dagen efter valget, hvor tusinder gik på gaden. Før valget så man i de fleste byer, hvor SvD forsøgte at holde møder, folk protestere ved at vende ryggen til dem eller råbe 'ingen racister i vores gader'.

Mange studerende har også protesteret mod, at disse racister får lov til at komme ind i skolerne. Denne radikale og unge anti-racisme er helt sikkert noget at bygge videre på. Blandt førstegangsvælgere og ved skolevalg er SvD stemmetal faktisk faldet. Denne løst organiserede antiracistiske bevægelse har også gjort det sværere for politikerne at tilpasse sig til SvD.

Hvad der er behov for i det kommende år er først og fremmest anti-racisme og klassepolitik.

Ikke bare en døgnflue

Sverigedemokraterne er ikke bare en døgnflue. Deres kerne er fascistisk, og de har eksisteret i lang tid.

Partiet voksede først ud af et klassisk fascistisk område i syd-Sverige, hvor der var nazister i 1920'erne, men tiltrækker nu langt bredere støtte.

Men ifølge meningsmålingerne er svenskernes holdninger som helhed ikke blevet mere racistiske eller anti-indvandring. Faktisk var indvandring ikke på listen over vælgernes ti vigtigste emner ved dette valg.

Men SvD har organiseret dem, der allerede var racister, og tiltrukket utilfredse vælgere, der føler sig svigtet af traditionelle politikere. De fleste af deres vælgere er ikke fascister, men tiltrukket af racistisk retorik.

Delt på midten

En analyse af SvD-vælgernes holdninger ved valget i 2010 viser, at de kun var forenet om at ønske mindre indvandring, nære mistillid til politikere og medier og være utilfredse med status quo. Om økonomiske og velfærdsmæssige problemer var de delt på midten.

Dette viser problemet med den moralske forargelse efter valget, hvor folk sagde: "Jeg er en af de 87 pct." (dvs. jeg stemte ikke for SvD). Det skaber et spektrum, hvor SvD er i den ene ende og de etablerede politikere i den anden, og afpolitiserer debatten til et spørgsmål om gode mod dårlige mennesker.

Det måske mest bekymrende ved dette valg er, at SvD har gjort indhug i arbejder-områder i nord, hvor de tidligere kun fik lidt støtte. Venstreblokken har mistet mest i områder, hvor SvD er vokset mest.

Fagforeninger

Men det viser, at der er vælgere, der kan vindes tilbage med klassepolitik. Her kunne fagforeningerne spille en rolle i at opbygge arbejdsplads-organisering, både for at bekæmpe nedskæringer og bekæmpe racismen.

En af de mest inspirerende begivenheder sidste år var, da brandfolk og sundhedspersonale besluttede at gå op imod deres ledelser og nægtede at lade SvD-politikere besøge deres arbejdspladser.

Dette spredte sig gennem sociale medier og blev meget populært og fik racisterne til at se små og isolerede ud. Selv om fagforeningerne endnu kun har gjort lidt for at bygge videre på dette, bør det være en prioritet for venstreorienterede fagforenings-medlemmer.

Så der er behov for en velorganiseret anti-racistisk bevægelse, der protesterer mod enhver tilpasning til og normalisering af racisme. Vi er nødt til at vise, at SvD har sine rødder i fascistisk ideologi og de farer, det indebærer for almindelige mennesker – og at de ikke tilbyder nogen løsninger.

For det andet er der selvfølgelig brug for en venstrefløj organiseret nedefra, der fokuserer på klassespørgsmål og stopper jagten efter den politiske midte.

Det er på tide med en klar og radikal venstrefløj, der bekæmper de konservative og socialdemokratiets højrefløj og holder dem ansvarlige for at have skabt dette rod, og som kan vise, at Sverigedemokraterne selv er en del af denne højreorienterede dagsorden.

Åsa Hjalmers er medlem af Internationella Socialister i Sverige (Artiklen er forkortet af red. Læs den fulde artikel på socialister.dk)

Ja til åbne grænser

Situationen i Syrien og Eritrea betyder, at flere flygtninge kommer til Danmark. Sammen med debatten om østeuropæiske arbejdere har det været med til at genåbne debatten om grænsekontrol.

Af Christine Kyndi Bergen, foto:

For mange virker det "logisk", at der må være en eller anden form for kontrol med antallet af immigranter, der får lov at komme ind i landet.

Ideen om grænser og grænsekontrol bygger på nationalisme. Men hvis man ønsker at afskaffe kapitalismen, må man bekæmpe den nationalistiske logik.

Ideen om grænser og grænsekontrol bygger på nationalisme. Men hvis man ønsker at afskaffe kapitalismen, må man bekæmpe den nationalistiske logik. Billedet er fra en demonstration mod udvisninger til Afghanistan i maj 2013. Foto Mette Kramer Kristensen.

Vi er alle i samme båd..?

Opdelingen i konkurrerende nationalstater er en naturlig følge af kapitalismens udvikling, og et af grundvilkårene i et kapitalistisk system. Men der findes også en ideologisk overbygning som skal retfærdiggøre opdelingen og dens konsekvenser – nationalismen.

Nationalismen er en ideologi, som prøver at "afskaffe" klassekampen ved at påstå, at alle, som bor i samme land, har fælles interesser. Denne logik er så stærk forankret i samfundet, at de fleste har accepteret den som naturlig.

Langt størstedelen af det politiske spektrum, fra den allerydersle højrefløj til langt ind på venstrefløjen, i fagforeningerne osv. – har accepteret nationalismens logik.

Det kommer ganske vist til udtryk på ret forskellige måder. Der er forskel på nationalismen i S-SF eller fagbevægelsen og hos de borgerlige.

Nationalisme og nationalisme

Når FOA's Dennis Kristensen, efter at have indgået en minusoverenskomst siger, at "man kan ikke sige andet, end at fagbevægelsen udviser solidt samfundshensyn med denne aftale", så er det netop et udtryk for forståelsen om, at vi alle – arbejdere og arbejdsgivere – er "i samme båd".

Også udsagn som "vi skal styrke Danmarks konkurrenceevne" (underforstået: sænk lønnen og hæv produktiviteten, så profitten kan øges) bliver langt ind i fagbevægelsen og på venstrefløjen accepteret som rigtige og nødvendige.

Der er naturligvis et stykke vej fra den form for nationalisme og så den, der kommer fra Dansk Folkeparti og det, der er værre. Men overgangen er flydende.

At acceptere nationalismens logik betyder at glemme klassekampen og støtte sit eget lands borgerskab – ikke kun imod andre landes borgerskaber, men også imod arbejderklassen i eget og andre lande.

I 1914 førte det til, at arbejderbevægelsens reformistiske ledere støttede deres "egne" borgerskaber i at lade arbejdere fra forskellige lande slå hinanden ihjel i millionvis.

Den dybe splittelse

Den nationalistiske logik om, at vi alle er i samme båd, er en enorm svækkelse for arbejderklassen – fordi den skaber et falsk fællesskab mellem alle "danskere" og sætter dette fællesskab i stedet for klassekamp og international solidaritet.

Fordi nationalismens logik er så alment accepteret, at den nærmest sidder på rygraden, er det den dybeste svækkelse i arbejderklassen.

Magthaverne forstår at spille på den svækkelse til at retfærdiggøre "nødvendige" forringelser. Men også til at udpege syndebukke for nedskæringer og arbejdsløshed. – De forsøger at aflede vores opmærksomhed fra klassemodsætningerne og skabe nye falske modsætninger.

Om det stigende antal flygtninge sagde Benedikte Kiær, konservativ borgmester i Helsingør, at: *"regeringen skal åbent og ærligt fortælle borgerne, at der vil blive taget fra skoler og ældrepleje, fordi vi en tid med nulvækst skal finansiere flygtninge".*

Men det er politikere (som bl.a. hende selv), der har været med til at tage det politiske valg, at der skal være nulvækst i velfærden – mens de rigeste og virksomhederne får skattelettelser og forbedrede forhold.

Arbejderklassen er international

Vi må stå imod magthavernes forsøg på at skabe splittelse og intern strid i arbejderklassen – vi er stærkest, når vi står samlet.

Det gælder på tværs af køn, alder, faglærte/ufaglærte, offentligt/privat ansatte – men det gælder ikke mindst på tværs af grænser.

Som socialister ønsker vi, at man skal kunne leve og arbejde i det land, man vil. Alle bør have ret til at søge lykken dér, hvor de tror chancerne er størst.

Derfor går vi imod grænsekontrol og andre regler, som skal regulere, hvem der må rejse til og fra landet. Og vi går imod ethvert forsøg på at skabe splid i arbejderklassen på baggrund af nationalitet, religion osv.

Splittelse

Det er nødvendigt at overvinde den splittelse i arbejderklassen, som nationalismen har skabt.

Logikken om, at Danmark skal være "konkurrencedygtig", betyder, at danske arbejdere konstant skal konkurrere med polske, tyske osv. arbejdere om, hvem der kan producere til de dårligste løn- og arbejdsforhold – det er et ræs mod bunden.

Det betyder et pres for at skære ned på skatter og velfærd så den offentlige sektor i Danmark ikke "svækker konkurrenceevnen".

Men nøjagtigt de samme argumenter bruges i alle de lande, Danmark konkurrerer med.

Når arbejdere i Danmark, Tyskland, Sverige osv. alle sammen skal arbejde hårdere eller gå ned i løn af hensyn til konkurrenceevnen, så er det eneste resultat ... at alle arbejdere arbejder hårdere og går ned i løn.

Mens arbejdsgivere i *alle* lande tjener kassen, bliver vi andre fanget i en ond spiral mod bunden.

Så længe arbejderklassen er splittet af nationale grænser og hensynet til den "nationale interesse", vil kampen imod krisepolitikken stå meget svagere.

Vi har brug for international solidaritet for at forhindre magthaverne i at presse os ud i indbyrdes konkurrence og et ræs mod bunden.

Som revolutionære socialister har nationalismens logik intet at tilbyde os. Arbejderklassens befrielse er international. Som Karl Marx og Friedrich Engels skrev i Det kommunistiske Manifest allerede i 1848:

Proletarer i alle lande, foren jer!

Hvor kommer nationalstaten fra?

Nationalstater og grænsekontrol er nogle relativt nye fænomener, som opstod sammen med kapitalismen.

Under kapitalismen er virksomheder i konstant konkurrence med hinanden – det fører til at nogle virksomheder udkonkurrerer og overtager markedet fra andre virksomheder. På den måde koncentreres kapitalen hos færre og færre virksomheder.

Disse virksomheder akkumulerer mere og mere kapital – de udvider deres produktion. For at kunne afsætte den stigende varemængde har virksomhederne brug for et marked som også udvider sig.

Virksomhederne har brug for en nationalstat til at beskytte deres interesser. Det gælder både over for andre lande – ved at sikre virksomhedernes adgang til råstoffer, større markeder. Og for at beskytte dem mod konkurrence fra kapitalister i andre lande.

Her træder nationalstaterne til med mere eller mindre åbenlys magtanvendelse – eller i værste fald med krig.

Men også internt: Staten sikrer virksomhederne ved at give adgang til en sund og uddannet arbejdskraft, griber ind ved strejker, osv. Og staten har brug for stærke og konkurrencedygtige virksomheder for at kunne klare sig i den internationale konkurrence.

Stat og kapital er gensidigt afhængige af hinanden.

Lærerne klar til solidaritet ved OK15

Frygten for hårde angreb ved overenskomstforhandlingerne i 2015 får lærerne til at forberede støtte til andre grupper i tilfælde af konflikt.

Af Anne Andersen Lange

På lærernes kongres i begyndelsen af september blev det bl.a. vedtaget, at "Konfliktberedskabet skal udformes således, at det også kan indgå i en samlet planlægning af aktionsmuligheder for de øvrige lønmodtagerorganisationer på de offentlige arbejdsgiveres område."

Kommunernes Landsforening har allerede afsløret, hvem der er det næste mål i deres normaliseringstogt mod det offentlige. SoSu'er og pædagoger skal iflg. KL efter OK15 have lige så normale arbejdstidsaftaler som lærerne fik i 2013.

"Sker det, skal vi andre bakke op. Den fælles styrke er helt afgørende. Vi var glade for den opbakning, vi fik fra andre organisationer under lockouten, men det kunne have været endnu bedre. Lærerne har følt på egen krop, hvad støtte betyder," siger Anders Bondo i et interview til Arbejderen.

Han fortsætter: "Vi vil være godt forberedte og have hele paletten parat. Og vi har stadig ganske betydelige midler i strejkekassen, mere end vi brugte i 2013."

Blod på tanden

Og det kan blive nødvendigt, for siden sejren over lærerne har KL fået blod på tanden. Og deres drømme handler ikke bare om arbejdstiden.

På KTO's startkonference til OK15 fremlagde Michael Ziegler (cheforhandler for KL) sine målsætninger. De indeholder bl.a. en modernisering af TR-rollen:

"Vi ønsker at gå fra en rettighedskultur til en dialogbaseret kultur, når det gælder nye overenskomster." Og: *"TR's rolle som vogter af, at overenskomsten bliver overholdt, er gammeldags. Moderne arbejdsgivere forventer også mere moderne medarbejdere – som er mere fokuserede på at finde løsninger frem for at finde fejl."*

KL ønsker desuden et kritisk blik på overenskomsterne: *"Vi lægger bl.a. op til at følge anbefalingerne fra Produktivitetskommissionen om at gøre overenskomsterne mere smidige, fleksible og effektive."*

Vi kan kun stoppe disse angreb ved at opbygge en fælles styrke. Lærernes beslutning om at stå sammen med andre grupper i fremtiden er et skridt i den rigtige retning.

Ordbog

KL: Kommunernes Landsforening, dvs. de kommunale arbejdsgivere.
TR: tillidsrepræsentant
KTO: Fagligt forhandlingsfællesskab for Kommunale Tjenestemænd og Overenskomstansatte

OK15: KL vil angribe pædagoger og sosu'er

I foråret 2015 skal 630.000 offentligt ansatte have ny overenskomst. KL vil bl.a. angribe social- og sundhedshjælperes og pædagogers forhold.

KL vil forringe arbejdstidsreglerne

At skifte mellem dag-, aften og natarbejde kan være stressende og nedslidende.

Arbejdstidsreglerne beskytter de pædagoger og sosu'er som har skiftende arbejdstider. De siger noget om, hvor længe i forvejen vagtplanen skal være kendt, og indeholder regler om, hvordan vagterne må ligge i forhold til hinanden for at sikre de ansatte rimelige forhold (med bl.a. regler om fridøgn, hviletid osv.).

KL kræver øget "fleksibilitet" i det system. Det betyder, at arbejdsgiverne får friere tøjler til at lægge vagtplaner og svække de ansattes kollektive beskyttelse.

Det gør det sværere for de ansatte at få en hverdag til at hænge sammen, når man har skiftende arbejdstider – og vil betyde øget stress og nedslidning.

KL vil svække tillidsmandssystemet

Desuden vil KL ændre på den rolle TR'erne (og MED-systemet) spiller. De vil gerne have, at tillidsrepræsentanterne bliver uddannet mere i kommunen og mindre i fagforeningerne.

At uddanne tillidsrepræsentanterne hos kommunerne (som jo er arbejdsgiverne) i stedet for hos fagforeningen vil betyde, at de vil blive bedre klædt på til at skabe konsensus om "ledelsens" linje end til at repræsentere arbejdernes interesser.

Regeringen vil spare 12 milliarder i den offentlige sektor inden 2020 – bl.a. ved at ændre arbejdstidsregler. Det var derfor lærernes arbejdstidsregler skulle ændres – og derfor KL nu angriber igen.

Foto: Sonny Andersen

Fiktivt selvmord på Christiansborg Slotsplads

I anledningen af folketingets åbning satte murerne fokus på de menneskelige konsekvenser af den asociale politik, der bliver ført fra Christiansborg.

I et selvmordsbrev adresseret til Christiansborgs politikere, skriver "Henrik" bl.a.:

Jeg har nu igennem 1½ år gået uden forsørgelse eller hjælp fra kommunen overhovedet og mit liv, mit ægteskab, mit helbred og psyke samt min økonomi hænger i laser.

Jeg føler, at jeg er blevet holdt for nar af politikerne, da de ændrede dagpengeperioden og sygedagpengene i 2010. Derved blev jeg smidt ud af det sociale sikkerhedsnet, som jeg altid har troet på hørte sig til i et velfærdssamfund.

Jeg har bare passet mit arbejde og betalt min skat for så til sidst at blive smidt på porten.

Hvad har jeg gjort forkert?

Hvor er menneskesynet henne for jer politikere?

Nu kan jeg ikke klare mere og ser ingen anden udvej end at tage mit eget liv.

Henrik
Tidligere murerarbejdsmand

I denne omgang var Henrik bare en dukke, men fortsætter krisepolitikken, risikerer vi nok, som i Spanien og Grækenland, at se flere mennesker vælge denne tragiske udvej.

Lindø Industripark

Med 3F til aktion for et dumpingfrit Danmark

3F's landsdækkende kampagne mod social dumping og løndumping nåede til Lindø Industripark i Munkebo en tidlig morgen i starten af oktober.

Af Lene Junker

De sidste 4 måneder har aktivister fra aktionsgruppen "Solidaritet eller Frit Fald" og facebookgruppen "Begge sider af Lindøværft" delt informationsmateriale ud foran Lindø Industripark.

Det er reparationsværftet Fayard, hvis underleverandører beskæftiger polsk arbejdskraft til 54 kr. i timen. De arbejder 12 timer i døgnet alle ugens 7 dage. Der bliver sørget for kost, logi og transport til dem, som de selv betaler for af deres løn.

Jeg har talt med polakker, som fortæller dette. Og andre har set kontrakter, som fortæller samme historie. Men ingen tør stå frem og fortælle det offentligt.

Siden er 3F Østfyn gået ind i sagen. Faglig sekretær Per Jespersen har længe uden held forsøgt at få et møde med Fayards ledelse. Men da 3F-aktionen forleden torsdag blev omtalt i Kerteminde avis og i facebookgruppen, så kom der et møde i stand samme dag.

Godt modtaget

Aktionen samlede omkring 20 folk – en fin blanding af officielle 3F-repræsentanter, tidligere værftsarbejdere og sympatisører. Der var 3F's røde fane, kampagnemateriale for DUMPINGFRIT DANMARK og materiale på polsk.

Arbejderne på Lindø Industripark tog rigtig godt imod os og materialet.

Det samme gjorde de polske arbejdere, vi kom i kontakt med. De fleste blev dog denne morgen kørt helt ind gennem porten, så de ikke kunne komme til at tale med os.

Mødet mellem 3F og Fayard blev afholdt. Per Jespersen, ny faglig sekretær i 3F Østfyn, siger, han er glad for at være kommet i dialog med Fayard om deres underleverandører. Han opfordrer til at man kontakter 3F, hvis man selv er ramt af løndumping eller kender nogen, som er.

Der gøres et godt og vigtigt stykke arbejde af 3F og faglige aktivister mange steder. Og det skal fortsætte. Det er dog også nødvendigt, at de andre faglige organisationer kommer mere synligt ind i kampen.

Den mest effektive måde at komme løndumping til livs er at organisere kollektive aktioner på arbejdspladserne. Det har 60 polske bygningsarbejdere på Metrobyggeriet i København fornylig gjort. Og bygningsarbejderne på Skejby Sygehus ved Århus strejkede i protest mod løndumping i sidste måned.

Kræv kædeansvar

Men det fælles krav for at undgå løndumping handler om at indføre kædeansvar. Så bliver ansvaret for, at overenskomsterne overholdes, placeret hos det firma, som har ordren.

Kædeansvar vil booste kampen mod løndumping. Det kan aftales lokalt, ved de centrale overenskomster, eller det kan besluttes politisk.

Dernæst må der kæmpes for en langt højere fælles mindsteløn, sådan at udenlandske bygningsarbejdere ikke kan spises af med en mindsteløn, som kun er halvdelen af den løn, som danske kollegaer kan forhandle sig frem til på akkord.

Foto: Sonny Andersen

Letz NOT Sushi

Kampen for en overenskomst fortsætter i Dyne-Larsens sushi-butikker.

Af Anne A. Lange

De ansatte på Letz Sushi har stadig hverken pension eller tillæg for aftenarbejde, og nu har Letz Sushi trukket sig fra forhandlingerne.

Imens fortsætter protesterne ved kædens største restauranter.

Letz Sushi har gentagne gange aflyst forhandlingsmøder med 3F. Men de har heller ikke stillet deres krav til en overenskomst andet end i vage vendinger som, at de ønsker en "økonomisk bæredygtig" overenskomst.

Stor opbakning til kampen

Inden for 3F deltager både sømændene, de ansatte ved Det Kongelige Teater og BJMF i protesterne ved Letz Sushi. Derudover deltager Fremtidsfighters, SUF, SF, SFU og DSU alle i kampen.

De forskellige grupper er fordelt på kædens største restauranter og organiserer hver deres demonstrationer og markeringer.

Med løbesedler og happenings, forsøger de at få folk med i et boykot af sushikæden.

På Christianshavn deler Fremtidsfighters kaffe ud og inviterer folk fra fag- og studenterbevægelsen til at tale om de faglige udfordringer i en krisetid.

På Letz Sushi ved Værnedamsvej står BJMF onsdage kl. 17.30 - 19.30 med løbesedler, som informerer om forholdene i restauranten.

Jysk Sengetøjslager

Kampen mod Letz Sushi er ikke bare en faglig kamp mod en lille restaurant med underbetaling og tvivlsomme ansættelsesforhold, som der er mange af hvert år.

Letz Sushi er en voksende kæde af restauranter, som vokser i kraft af underbetaling.

Men Letz Sushi er også en del af Lars Larsens imperium, hvor Jysk Sengetøjslagerkæden er den vigtigste. Koncernen har ifølge deres hjemmeside 2.100 butikker i 36 lande og en årlig omsætning på 18,8 milliarder.

Det forlyder, at Jysk Sengetøjslager er i gang med at opsige overenskomsterne i hele deres kæde. Og så er det ikke bare de ca. 100 ansattes forhold i Letz Sushi-kæden, der ikke er overenskomstdækkede. Så taler vi om tusinder af ansatte uden overenskomst.

Nødvendigt med fælles kamp

Så sejr eller nederlag i kampen mod Letz Sushi vil helt sikkert påvirke, hvor langt Lars Larsen tør gå i kampen for at frigøre sig fra overenskomsterne.

Selv om der er mange organisationer involveret, så er der på blokaderne ikke den store følelse af, at man er en del af en fælles kamp. De enkelte organisationer samler typisk mest deres egne aktivister.

Det kunne gøres meget bedre ved også at lave fx månedlige fælles protest-dage for alle. Det ville gøre protesterne større og mere synlige. Og det ville gøre det nemmere at inddrage andre uden for de involverede organisationer og netværk.

Og: Letz Sushi er helt sikkert en nemmere modstander at knække end hele Jysk-koncernen.

Deltag

Jeg vil opfordre folk i København til at deltage ved løbeseddeluddelinger, eller selv tage initiativ til en, der hvor man bor eller går i skole.

Løbesedler kan fås hos 3F København.

Seneste: Det forlyder, at Letz Sushi-ejeren nu har indvilget i at forhandle. Men hendes krav er en mindsteløn på 80 kr. i timen. Det er ca. 2/3 af mindstelønnen inden for området. Så der er stadig langt igen.

Fakta

* Letz Sushi har 10 restauranter i København og har lige åbnet en ny i Køge.
* 3F har i over et år forsøgt at få lov til at tegne overenskomst for deres medlemmer på restauranten.
* 50 pct. af Letz Sushi er ejet af Lars Larsen – ham fra Jysk sengetøjslager og en af Danmarks rigeste mennesker.
* Ulrik Frost, der var talsmand for de ansatte på Letz Sushi, blev fyret for sit faglige engagement.

Skejby

Folketingsudvalg mødt af faglig aktion

Da Folketingets beskæftigelsesudvalg den 11. september besøgte Århus, blev en faglig aktion mod social dumping en del af programmet.

Af Hans Jørgen Vad

Selv om det næppe var udtænkt i Beskæftigelsesministeriet, var det et festligt indslag på en lidt kedelig tur – i det mindste for udvalgets røde del. Det er jo ikke hver dag, at 400 bygningsarbejdere til "fagligt møde" følger et udvalg rundt i Århus!

Men baggrunden for aktionen er ellers alvorlig nok. Det handler om 70 østeuropæiske bygningsarbejdere på Skejby-projektet, som er tvunget ned i løn. Nemlig fra 127 kr., som der var lavet overenskomst om, til mindstelønnen på 116 kr. Rygter siger endda helt ned til 70-75 kr. i timen pga. modkrav, som ikke fremgår på lønsedlen.

Det kører der nu en faglig sag på med et millionkrav, hvor manglende feriepenge mv. også indgår. Men før den er afsluttet, kan arbejdspladserne for længst være nedlagt. Så bliver afgørelsen uden virkning og standser ikke løndumpingen. Og hvis man ikke er med i fagforeningen, får man heller ingen erstatning.

- Jeg fatter ikke, at sager om løndumping ikke kører som hastesager, som ved strejker, siger en bygningsarbejder, som Socialistisk Arbejderavis har talt med.

- Dernæst er det svært at bevise, hvor meget de østeuropæiske arbejdere er underbetalte, hvis det ikke står på lønsedlen. Især når mange er bange for at stå frem, da de risikerer at blive fyret.

Kædeansvar

Når der slet ikke burde være en sådan sag, er det fordi der er kædeansvar i Region Midtjylland, og der ellers er ordnede fagforeningsforhold på arbejdspladsen.

- Men det er jo ikke meget værd, hvis folk i praksis bliver underbetalt, og fagforeningen ikke kan gøre noget ved det, før det er for sent, fortsætter bygningsarbejderen.

Aktionen viste med den store deltagelse ellers et langt større sammenhold end forventet. Et indtryk, som forstærkes af, at 200 har skrevet under på en protest-udtalelse.

Spørgsmålet er, om det lægger nok pres på regionen og fagforeningen, så problemet bliver løst?

- Vi må kræve, at den slags sager hastebehandles. Derudover kunne jeg godt tænke mig, at fagforeningerne var mere til stede på en så stor byggeplads. Fx med en skurvogn med fast mødetid, der kunne gøre det lettere at dokumentere, når der opstår problemer. Endelig må vi kræve at regionen holdes fast på, at firmaer, der ikke lever op til kædeansvaret, straks smides ud, slutter han.

Det forlyder fra folk i Enhedslisten, at sagen snarest vil komme op i regionsrådet, ligesom den også forfølges i fagforeningen.

1989 Magtkamp foroven, oprør fra neden

Vi husker måske mest 1989 som året, hvor Berlin-muren faldt, og de ikoniske billeder af folk, som står på muren, mens andre banker løs forneden, for at få den til at falde – jo hurtigere, jo bedre.

Af Charlie Lywood

Men de fantastiske glædesscener fra Berlin i november 1989 var kun kulminationen på en lærerig proces, som gjorde det muligt for berlinerne at samles frit. En proces, som trækker tråde til i dag, hvor uløste problemer bliver ved med at vende tilbage: Georgien, Ukraine og de baltiske stater.

Der er to grundlæggende elementer i omdannelsen af Europa og Sovjet-imperiets fald i 1989.

Glasnost

Det ene er den økonomiske og politiske magtkamp i Kreml og i kommunistpartiet i bredere forstand. Det andet er oprør fra neden. Over tid lammer det den herskende klasse. Den kan ikke længere handle som en totalitær enhed mod befolkningen.

I 1986, et år efter han kom til magten, lancerer kommunistpartiets formand, Mikhail Gorbatjov, på sovjet-kongressen, at landet er præget af "økonomisk stagnation". Han erklærer "perestrojka" (økonomisk reorganisering) og "glastnost" (åbenhed) som svar på krisen.

Allerede fra 1987 begynder medierne i Sovjetunionen at afsløre korruption, uduelighed og de løgne, som den sovjetiske økonomi byggede på.

For ikke at få på puklen løj virksomhedsledere om, hvor meget de producerede, og hamstrede for at kunne have noget i baghånden, hvis der blev forlangt mere af dem. Denne dans om sandheden gik helt til tops, så planlæggerne ikke vidste, hvad de havde med at gøre.

Den bureaukratiske planøkonomi var ved at gå i stå.

Reformfolk og apparatnikker

I juni 1988 finder den første åbne debat sted på kommunistpartiets kongres siden 1928. De gamle apparatnikker i kommunistpartiet forsøger at angribe Gorbatjov-fløjen, mens han selv forsøger at inddæmme kritikken og holde den inden for acceptable rammer.

Men ånden er ude af flasken og kan ikke proppes ned igen. Partimedlemmer ytrer uhørte angreb mod den konservative fløj – og mod Gorbatjov for langsommelighed med reformerne.

Der begynder at vokse forsamlinger af intellektuelle og kulturfolk, som diskuterer vejen frem, uden for partiets kontrol, i alle de store byer i USSR.

Gorbatjov balancerer mellem disse aktive reformkræfter, som ønsker grundlæggende forandringer, og apparatnikker, som ønsker at bevare deres magt, penge og indflydelse.

Alt imens disse diskussioner forgår, træder andre aktører på scenen, hvilket speeder processen gevaldigt op og spolerer Gorbatjovs og reformfløjens planlagte rolige vej til forandringer: De nationale mindretal i USSR, protestbevægelserne i de østeuropæiske lande og arbejderklassen overalt.

De nationale mindretal

I USSR er de ikke-russiske nationale mindretal blevet holdt i et jerngreb siden Stalin-tiden, men de milde vinde fra Kreml giver håb om, at de kan blive befriet derfra.

Vreden eksploderer over alle de nationale ydmygelser, som de har oplevet i Sovjet-tiden – lige fra deportationer i millional til undertrykkelse af deres sprog og kultur.

Pludselig kommer alle disse uløste konflikter til overfladen, da centralmagten løsner grebet. Krav om selvstændighed blomstrer. Man er lige pludselig ikke så bange for centralmagtens intervention som tidligere. Man fornemmer dens svaghed.

Det gælder også for de østeuropæiske lande, som står uden for USSR, men er en del af dets interessesfære.

Strejker

I Rumænien er der generalstrejke og oprør i Brasov i november 1987, som dog slås ned af det berygtede rumænske sikkerhedspoliti, Securitate. I marts 1988 er der massive optøjer i Armenien, og kun militær intervention fra sovjetisk militær kan håndtere situationen.

I juni samme år er der i Ungarn demonstrationer til minde om henrettelsen af Imre Nagy, statsminister under revolutionen i 1956. De blev også slået ned.

Men militærmagten kan ikke løse problemerne.

Solidarnosc, arbejdernes bevægelse i Polen, der blev dannet i 1980 og blev drevet under jorden af den militære kontrarevolution i 1981, påbegynder en bølge af strejker i august-september 1988. Det tvinger det polske kommunistparti til at gå i dialog.

Hvis Polen kan ...

Man indleder hemmelige samtaler med Solidarnosc's leder, Lech Walesa. Det munder ud i en aftale om magtdeling, frie valg og lovliggørelse af Solidarnosc. Så er bolden givet op. Hvis man kan i Polen, så ...

I marts 1989 er der igen massive demonstrationer i Ungarn på deres nationaldag. Denne gang blev de ikke slået ned. I april indledes hemmelige samtaler med dele af den ungarske opposition. Samme måned er der oprør i Georgien, som slås brutalt ned af sovjetiske tropper.

Der begynder at være en linje i, hvordan den sovjetiske stat reagerer. Hvis det drejer sig om store lande i Østeuropa, kan de herskende søster-kommunistpartier ikke forvente militær hjælp fra USSR. Men hvis det drejer sig om små nationer – som Armenien eller Georgien i USSR – er det en anden sag.

Disse sprækker i USSR skal med alle midler lukkes. Imperiet skal fastholdes. Det er alle fløje i kommunistpartiet enige om. Men også denne linje står for fald.

Huller i jerntæppet

I Polen i juni 1989 vinder Solidarnosc uhørt 99 pct. af stemmerne til de pladser, som var åbne for valg i det polske parlament.

Samme måned åbner Ungarn grænserne mod Østrig og erklærer frie valg inden for 9 måneder. Blot 2½ måned senere er 65.000 østtyskere på ferie i Ungarn flygtet over grænsen til Vesttyskland via Østrig.

I juli strejker minearbejdere over hele USSR fra Ukraine, specielt Donbassminearbejderne, til Sibirien i den såkaldte "sæbe"-strejke, hvor et af kravene var sæbe til at vaske sig i efter endt vagt i minerne.

Det stiller det økonomiske kaos, som hersker i Sovjet, på spidsen. Verdens næststærkeste supermagt har end ikke råd til at sørge for sæbe til deres minearbejdere!

USSR i opløsning

To millioner mennesker demonstrerer samtidig i de tre baltiske lande for selvstændighed. Og denne gang er der ingen intervention på trods af store russiske mindretal. Selve USSR er ved at gå i opløsning.

USSR kom i slutningen af 1989 mere og mere til at ligne en kolos på lerfødder.

USSR er ude af stand til at understøtte de forskellige herskende klasser i de østeuropæiske lande. Lammet af intern uenighed om vejen frem og kun i glimt, med desperate militære interventioner, i stand til at holde fast på de nationer, man har holdt i et jerngreb i flere generationer under USSR's fane.

De følgende uger, måneder og år vil vise, hvor dyb krisen i de statsbureaukratiske lande er, da både de østeuropæiske befolkninger vælter deres ledere, og de undertrykte nationer gør oprør mod USSR og forlanger selvstændighed.

Artikel er den anden i en serie om oprørene og de politiske omvæltninger i USSR og Østeuropa i 1989-91.

Læs mere

Andy Zebrowski og Chris Harman: Glasnost – før stormen (1987)
48 sider – 25 kr.

Køb den på modstand.org – eller læs den på marxisme.dk

Medier og meningsmålinger

Skal man tro de borgerlige blade, går de borgerlige stort set konstant frem i meningsmålingerne.

Af Jørn Andersen

Indtil fornylig var det Dansk Folkepartis ganske reelle fremgang, der blev udbasuneret. Nu prøver man at spinne en historie om, at Venstre har vendt tilbagegangen – hvad der kun er rigtigt, hvis man sammenligner med, da Venstre var allerlængst nede.

Nu er der jo ikke noget galt i, at borgerlige aviser hepper på borgerlig fremgang. Det er vel deres job.

Men realiteten er, at siden foråret 2012 – få måneder efter valget i 2011 – har "rød" og blå blok ligget utroligt stabilt: "Rød" blok har 45 pct. og blå blok har 55 pct. Der har kun været udsving på 2-2½ pct. til hver side, når man kigger på et gennemsnit af meningsmålingerne.

Stort set hele DF's fremgang er kommet fra Venstres tilbagegang. Venstre er siden januar 2012 gået ca. 9 pct. tilbage – fra 33 pct. til 24 pct., efter at de i sommers var noget længere nede. DF er i samme periode gået 8 pct. frem – fra 12 til 20 pct. – altså mindre end Venstres tilbagegang.

Who cares?

Gør det nogen forskel, vil nogen måske spørge? De fører jo alligevel den samme politik. Ganske rigtigt.

Men spinnet er en del af historien om, at danske arbejdere er blevet mere borgerlige, ja, måske endda reaktionære og racistiske. Det kan bare ikke begrundes med meningsmålingerne.

Kigger man på andre målinger, så var 70-80 pct. imod dagpenge-forringelserne. Lidt færre var imod DONG-salget. Og et flertal bakkede op om lærernes kamp sidste år.

I alle disse spørgsmål var det store flertal altså imod både regeringen og de borgerlige.

Vælgerne shopper

En mere troværdig forklaring er, at omkring en halv million vælgere shopper rundt og leder efter et troværdigt sted at placere deres stemme.

De har det ikke let. En regering, der har angrebet alt solidarisk i samfundet. En borgerlig opposition, som gjorde det samme tidligere – og ikke lægger skjul på, at de vil gøre det igen.

Og SF – de kom da heldigvis ud af den regering, der var deres store politiske drøm om indflydelse.

Så hvor skal folk gå hen?

Det er der desværre ikke noget parlamentarisk svar på. Det eneste reelle svar er, at folk selv begynder at tage kampen op, hvor de er – på arbejdspladsen, i skolen osv.

Det er i dén sammenhæng, at det betyder noget. Det er sværere at organisere, hvis vi tror, at de fleste af vore kolleger og medstuderende er borgerlige, reaktionære eller racister.

Det er de fleste ikke. Men det er for at få os til at tro det, at de borgerlige medier kører deres spin. Og det er derfor, vi ikke skal tro på dem.

9. oktober demonstrerede elev og studenterbevægelsen mod regeringens besparelser på uddannelsesområdet

Bøger fra Modstand.org

International Socialism 142
Læs om:
1. verdenskrig og splittelsen i den socialistiske bevægelse.
Venstrefløjens krise
Kapital og modstand i Mellemøsten.
UKIP, Piketty, George Orwell og meget mere.
224 sider – 60 kr.

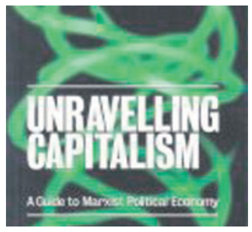

Chris Bambery: Nazierne kan stoppes
Pjecen forklarer hvad fascisme er, og hvordan den kan bekæmpes – ud fra erfaringer fra Tyskland i 30'erne, Storbritannien i 70'erne og kampen mod nazisterne i 90'erne.
15 kr. – 45 sider

Alex Callinicos: Arbejdermagt – Arbejderråd og rådsmagt i en socialistisk strategi
Arbejderråd er ikke et særegent russisk fænomen, men den naturlige organisationsform somm arbejderklassen opretter når klassekampen går i revolutionær retning.Pjecen har et tillæg "Revolutionen stod for døren" om arbejderrådene i Sønderjylland i 1918.
30 kr. – 34 sider

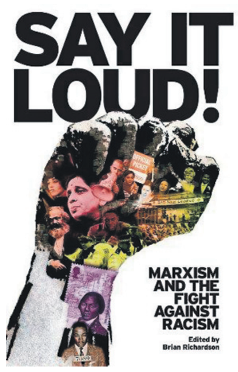

John Molyneux: The point is to change it
Bogen giver en letforståelig gennemgang af marxistisk filosofi – begreber som fremmedgørelse, historisk og dialektisk materialisme, forholdet til religion osv.
Gennemgangen lægger op til at gøre læseren i stand til at bruge de marxistiske idéer til at forstå og ændre verdenen.
80 kr. – 218 sider

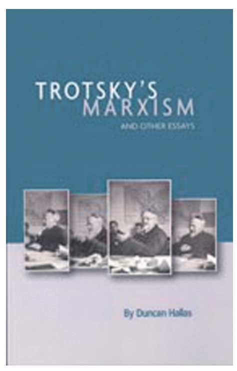

Joseph Choonara: Unravelling Capitalism
Giver en marxistisk forklaring på den økonomiske krise, og forklarer grundlæggende begreber i marxistisk økonomi.
85 kr. – 159 sider

Chris Harman: Revolution i det 21. århundrede
Millioner leder efter et alternativ til det eksisterende system. Men hvad gør vi ved milliardærernes magt, selskaberne og de stater, der fremmer deres interesser? Er det muligt at vælte denne magt? Denne bog forsøger at besvare disse spørgsmål.
60 kr. – 120 sider

Brian Richardson (red.): Say it loud!
En række forfattere bidrager med hver sit kapital til at gøre et utal af racistiske myter til skamme.
332 sider – 100 kr.

Duncan Hallas Trotsky's Marxism
God kort introduktion til Trotskijs liv og ideer og hvordan hans ideer kan bruges i dag.
110 sider – 100 kr.

VENSTREFLØJEN I KRISE?

Paradokset i den nuværende situation er, at kapitalen er svag, men den radikale venstrefløj er meget svagere.”

Af Jørn Andersen

Sådan indleder ledende medlem af det britiske Socialist Workers Party, Alex Callinicos, en artikel om krisen på den radikale og revolutionære venstrefløj i det nyeste nummer af tidsskriftet International Socialism.

Hans analyse fokuserer især på den europæiske venstrefløj: Fra klart revolutionære organisationer som SWP i Storbritannien over NPA (Nyt Antikapitalistisk parti) i Frankrig – til partier som SYRIZA i Grækenland og Die Linke i Tyskland, der ikke er revolutionære, men modstandere af nyliberalismen.

“The era of good feeling”

Han starter med at pege på kontrasten mellem perioden fra protesterne mod WTO-topmødet i Seattle 1999 frem til midten af 00’erne og situationen i dag.

I den første periode så vi en voksende bevægelse mod magthavernes politik – nyliberalisme og krig – som skabte opbakning til politiske valg-alternativer på den radikale venstrefløj.

Bevægelsen startede med globale topmøde-protester (WTO, IMF, Verdensbanken EU osv.). Den skabte Social Forum-bevægelsen (Verdens og Europas Sociale Forum, nationale og lokale sociale fora osv.) samt Attac, der bredte sig fra Frankrig ud over Europa, og mange andre tilsvarende former for protest.

Modstand mod Irak-krig

I 2002-3, op til Irak-krigens start, blev sådanne anti-kapitalistiske bevægelser afsættet for en fantastisk anti-krigsbevægelse, der nåede sit højdepunkt med den globale protestdag 15. februar 2003, hvor 20-25 millioner verden over protesterede mod krigen.

The New York Times kaldte bevægelsen for “verdens anden supermagt”.

Opfordringen til protestdagen kom fra Europas Sociale Forum i Firenze, Italien, november 2002 og blev i januar 2003 gjort global af Verdens Sociale Forum i Porto Alegre, Brasilien.

Bag initiativet stod ikke mindst det italienske Rifondazione Comunista – et parti med 100.000 aktive medlemmer, der blev et af de europæiske symboler på radikal, anti-kapitalistisk modstand.

Splittelse og kollaps

I dag eksisterer Rifondazione ikke længere – og der findes ikke et større, aktivistisk parti på den italienske venstrefløj. Rifondazione gik ind i Prodis nyliberale regering, tog ansvar for Italiens deltagelse i Afghanistan-krigen og angreb på bl.a. de italienske lærere. Så de mistede hastigt opbakning og blev splittet.

I Skotland i 2006 splittedes Scottish Socialist Party, der af mange på den europæiske venstrefløj blev set som modellen på at “overvinde modsætningen mellem reform og revolution”. I dag er der ingen reel opposition til venstre til det regerende Scottish National Party.

I Frankrig blev lanceringen af NPA (Nyt Antikapitalistisk parti) i 2008-9 fulgt af enorme håb, også bredere i Europa. Men NPA splittedes i 2011-12 og overlod pladsen til den mere enkle reformisme fra Melenchons Venstrefront.

Oveni dette kommer i Storbritannien splittelsen i Respect (der voksede ud af krigsmodstanden) og senest krisen i SWP i 2012-13.

Undtagelser?

Men billedet er ikke ensartet. Selv om racistiske, og fascistiske, partier, trak overskrifter ved det seneste EU-parlamentsvalg (UKIP, Front National, Dansk Folkeparti), så er der vigtige mod-eksempler.

I Grækenland blev SYRIZA valgets vinder. I Spanien voksede Podemos (“Vi kan”) ud af M15/ Indignados-bevægelsen og fik 8 pct. af stemmerne.

Så billedet er ikke entydigt negativt. Fremvæksten af SYRIZA og Podemos er positiv. Men disse partier er ikke immune over for presset fra den måde, kapitalistisk logik former den politiske proces – som udviklingen i SYRIZA de seneste par år viser.

Det grundlæggende problem

Vi har set flere bølger af anti-kapitalistisk radikalisering de seneste 15 år. Den første fra Seattle 1999 og anti-krigsbevægelsen er skitseret ovenfor.

Senest har vi haft en bølge, der blev inspireret af de arabiske revolutioner i 2011, hvor Indignados-bevægelsen i Spanien og Occupy Wall Street (og dens mange, langt mindre aflæggere) er de mest kendte.

Men disse bølger af radikalisering har ikke kunnet opretholdes, fordi de ikke blev ledsaget af en offensiv massebevægelse i arbejderklassen.

Det var netop bevægelser i arbejderklassen (fx generalstrejken i Frankrig i maj 1968), der gjorde 1968 til langt mere end radikale studenterprotester.

I Sydafrika, hvor ANC i 20 år har ført en af de mest brutale former for nyliberalistisk politik, var det minestrejken i 2013, der skabte et politisk klima, som åbnede muligheden for at begynde at skabe et politisk alternativ til ANC.

Som Rosa Luxemburg skrev i “Massestrejke, parti og fagforeninger” efter 1905-revolutionen i Rusland, så giver massestrejker ikke kun selvtillid i arbejderklassen. De er også med til at afklare politiske problemer, der i årevis var uløste.

Revolutionære under pres

Når kampniveauet i arbejderklassen er lavt, så er revolutionære socialisters mest centrale argument – at arbejderklassen kollektivt kan befri samfundet for udbytning og undertrykkelse gennem kamp – naturligvis ikke det nemmeste argument at vinde.

Det lægger et politisk pres på radikale og revolutionære anti-kapitalister om at søge efter “genveje”: Enten parlamentariske svar, eller svar gennem aktivisme i oftest små anti-kapitalistiske bevægelser.

Uanset om man har mest sympati for den første eller den sidste “genvej”, så har de det fællestræk, at de oftest opgiver arbejderklassens (og dermed flertallets) afgørende rolle i at skabe modstand – og i at skabe et alternativ til krise, krig, racisme og kapitalisme.

Behov for udbygget analyse

Vi vil i de kommende numre af Socialistisk Arbejderavis følge op med en grundigere analyse. Både af årsagerne til det lave kampniveau i arbejderklassen, og af hvordan det trækker venstrefløjen til højre. Men også med bud på, hvad socialisters svar bør være.

Dels har jeg naturligvis kun kunnet præsentere de mest centrale brudstykker af Callinicos’ artikel. Dels er Callinicos selv meget klar på, at artiklen ikke er en analyse. Den er snarere en ramme for en mere udbygget analyse.

Men det betyder ikke, at socialister nu bare skal gå i studerekammeret. Kapitalen har masser af problemer – fra Ukraine til Irak, fx, og krisen selv – og disse problemer kan hver især føre til spirer til fornyet modstand.

Socialister er nødt til at kombinere en teoretisk afklaringsproces om den periode, vi lever i, med en tålmodig opbygningsproces: Opbygning af et politisk alternativ både til de borgerlige og til den politiske krise i arbejderbevægelsen og på den politiske venstrefløj.

Læs Callinicos’ artikel i International Socialism 143, som kan købes på modstand.org.
Eller læs den på: isj.org.uk/index.php4?id=994
Hans oplæg på Marxism 2014 om samme emne kan høres på: youtube.com/watch?v=1W_LFjDUwqI

International Socialism 143

Hovedtemaet for nr. 143 er 1. verdenskrig, splittelsen i den socialistiske bevægelse som følge af de fleste lederes accept af at føre arbejderklassen til slagtebænken – samt reform-ismen og den klassiske marxisme.
Callinicos’ artikel om venstrefløjens krise er omtalt her på siden.
Anne Alexander anmelder 2 bøger om kapital og modstand i Mellemøsten.
Der er desuden artikler om UKIP, Piketty, George Orwell og meget mere.
Køb den på modstand.org eller læs den på isj.org.uk

Folkets klimamarch giver nyt håb for klimabevægelsen

Den 21. september gik i alt 600.000 mennesker på gaden fra New Delhi til New York i den største klima-march nogen sinde. Demonstrationerne markerer et tiltrængt pust til et klimapolitisk dødvande siden COP15 i København i 2009.

Af Marie Jæger

23. september mødtes ledere fra verdens regeringer samt finans-, erhvervs- og interesseorganisationer i New York i anledning af FN's klimatopmøde for at gøde jorden til næste års forhandlinger i Paris.

Der er i sig selv dog intet opsigtsvækkende i klima-topmøder, hvor politikere kan forsikre os om deres gode hensigter, uden at det får nævneværdige konsekvenser for deres prioriteringer og politik.

Opsigtsvækkende er til gengæld de 600.000 mennesker, som gik på gaden over hele verden i løbet af den forudgående weekend for at kræve handling fra verdens ledere.

2646 aktioner i 162 forskellige lande. Fra 30.000 demonstranter i Melbourne, tusindvis af protesterende i Jakarta, New Delhi, Bangladesh og Katmandu, atter tusinder fra Johannesburg til Elfenbenskysten, til 25.000 i Paris, 10.000 i Berlin, nogle hundreder i København, 40.000 i London og 400.000 demonstranter i New York.

Selv de FN-politikere, som marchen var rettet mod, tog del i demonstrationen i New York. Deres deltagelse afrunder naturligvis enhver politisk kant, som klima-marchen kunne have haft.

Klimaforandringer er konkrete

Formelt stillede demonstrationen ingen konkrete krav til FN-politikere eller formulerede nogen form for systemisk kritik. Ikke desto mindre taler de 600.000 demonstrerende for sig selv.

De viser med al tydelighed, at klimaforandringer ikke er et abstrakt begreb, som vi må overlade til politikerne at diskutere – klimaforandringer er tværtimod et meget konkret problem i mange menneskers hverdag.

Mange demonstrerende blev ramt af orkanen Sandy i 2012. Andre har været aktive i kampen mod anlæggelsen af tjæresandsrørledningen Keystone XL fra Canada til Texas, som truer med omfattende forurening af grundvandet.

Andre igen kæmper mod udbredelsen af skifergas. Demonstrerende fra Arizona mangler rent drikkevand, fordi kulindustrien bruger deres vand.

Konsekvens af kapitalismen

Alle disse kampe er eksempler på, at global opvarmning ikke bare er en enkelt uheldig bivirkning af kapitalismen, men at hensynsløs udnyttelse af naturens ressourcer på bekostning af mennesker og miljø er en indbygget konsekvens af den kapitalistiske økonomi.

Samtidig viser de, at klimakampen ikke skal kæmpes af politikere i lommen på beskidte industrier, men derimod af almindelige mennesker, som ønsker at forsvare deres egen og Jordens fremtid.

Klimaforandringer skaber flygtningestrømme og konflikter, fratager oprindelige folk deres livsgrundlag og øger udbredelsen af tropiske sygdomme, og gør dermed klimakampen til et spørgsmål for alle.

Klimakamp er klassekamp

Derfor var demonstrationerne bredt indkaldt af tusindvis forskellige organisationer, der udover miljøorganisationer også inkluderer bl.a. fagforeninger, ungdomsorganisationer, trossamfund, oprindelige folk og krigsmodstandere.

Særligt bemærkelsesværdigt er den massive deltagelse af fagforeninger i demonstrationerne i New York.

Over 200 lokale fagforeninger deltog i klimamarchen.

Dette er et vigtigt skridt for fagbevægelsen, som hidtil ofte har sat lighedstegn mellem at skære i CO_2-udslip og skære i jobs.

Det opstiller en falsk enten-eller-præmis for klimadiskussionen, hvor man enten forsvarer klimaet eller forsvarer arbejdspladserne.

Jobs eller klima?

Det er helt afgørende at udfordre denne logik, fordi organiserede arbejdere i f.eks. energi- og transportsektoren har en position, hvor de direkte kan påvirke – og forhindre – udvinding og afbrænding af fossile brændstoffer.

En konkret måde at udfordre jobs-eller-klima-præmissen på er kravet om reelle klimajobs.

Hvis samfund verden over skal omstilles til CO_2-neutral produktion, kræver det, at millioner af arbejdere bygger vindmøller og solcelleanlæg, tog og busser, isolerer huse osv. – og i det hele taget omstiller produktionen fra top til bund.

Kravet om millioner af klimajobs er stillet af fagforeninger og klimabevægelser i fællesskab i bl.a. Storbritannien og Sydafrika – og af Bygge-, Jord og Miljøarbejdernes Fagforening BJMF i København.

Det er et meget enkelt og letforståeligt krav, som både sætter fokus på, at den nødvendige klimaomstilling ikke behøver at betyde mere arbejdsløshed, tværtimod.

Men det sætter også fokus på, at det ikke er et krav, politikerne har tænkt sig at indfri. Det skal kæmpes igennem med strejker, blokader og besættelser af fagforeninger og klimaaktivister i fællesskab.

Fagforeningernes deltagelse i demonstrationerne i New York bringer uundgåeligt denne job-eller-klima-præmis til diskussion i de involverede fagforeninger.

Nyt håb for klimabevægelsen

Klimamarchen viser en stigende bevidsthed om, at vi ikke kan regne med, at handling kommer fra politikerne, men at den må komme fra almindelige mennesker – arbejdere og arbejdsløse, studerende og pensionister.

De 600.000 demonstrerende har vist hinanden, at ingen behøver at stå alene med deres kampe. De har givet os modet til at håbe, at klimabevægelsen igen vil rejse sig og vise magthaverne, at vi ikke vil se passivt til, mens Jordens ressourcer misbruges og ødelægges.

Enhedslistens græsrodskonference

"Græsrods-konferencen" 27. september samlede ca. 100 medlemmer og viste, at EL's venstrefløj stadig er i stand til at samle en betydelig del af de aktive i EL.

Af Jørn Andersen

Konferencen bestod af en indledende og en afsluttende debat. Imellem dem 6 workshops: Det faglige, internationalismen, civil ulydighed, aktivisme, byrådsarbejde og forholdet til Socialdemokratiet blev sat til debat. I de fleste af grupperne var der gode diskussioner.

Men bagefter var det svært ikke at reflektere over, hvad konferencen skulle bruges til. I hvilket regi skulle der følges op på diskussionerne i workshops'ene?

Workshops'ene var helt sikkert et godt forsøg på at puste liv i diskussioner, der ikke fylder så meget i EL. Men hvis vi først skal mødes igen om et år, så er det svært at bruge hinanden i mellemtiden til at styrke en anti-kapitalistisk og aktivistisk linje på venstrefløjen. Det gøres ikke ved at samles én gang om året.

Realiteten var, at det ikke var "græsrødderne" i EL, der samledes, men – som Mikkel Warming ganske rigtigt sagde i den indledende debat: Det var EL's politiske venstrefløj.

Svækket venstrefløj

Måler man konferencen med dén målestok, var resultatet ikke imponerende.

Sidste års konference samlede 180 mennesker. I år var der 100. Men hvis de hundrede mennesker havde brugt weekenden på at afklare sig om, hvor man er uenige med EL's parlamentsoverfokuserede politik, så kunne konferencen have været et vigtigt skridt fremad.

I stedet for at diskutere 'statsopfattelse' med Mikkel Warming, som man på forhånd vidste, at de fleste er grundlæggende uenig med, ville det have været langt mere frugtbart at diskutere indbyrdes.

Det er ikke nok at vide, at man er uenig med den herskende linje i EL, hvis man ikke er i stand til at formulere et alternativ.

Den manglende vilje til at begynde at formulere et kollektivt projekt er desværre ikke kun et problem for deltagerne på konferencen.

Det er først og fremmest et problem for de langt flere, der søger et alternativ til EL's projekt om at "trække regeringen til venstre".

Her står ISU

Krisen
Ingen tror længere på, at den økonomiske verdenskrise snart er overstået. Det har sat en ny og langt mere alvorlig dagsorden både for magthaverne og for alle os andre.
Magthaverne – "de 1%" – slås indbyrdes. De kæmper for deres magt og privilegier.
Danske kapitalisters svar er at få danske arbejdere til at betale for krisen med lønnedgang og angreb på velfærd og solidaritet. Europæiske kapitalisters svar er at få europæiske arbejdere til at betale. Amerikanske ... osv.
Det virker bare ikke. Den enkelte virksomhed – eller den enkelte stat – får måske en kortvarig fordel. Men når alle skærer ned, bliver konkurrencen bare endnu hårdere.
Krisen er blevet en systemkrise – og dermed en politisk krise.

Modstand
Selv om deres "krise-medicin" ikke virker, så rammer den hårdt for os andre. Verden over angriber magthaverne uddannelse, løn- og arbejdsforhold, pensioner osv. – samtidig med at arbejdsløsheden vokser.
Det sker, uanset om der er borgerlige eller socialdemokratiske politikere på taburetterne.
Den samme krise, der nogle steder får folk til at dukke nakken, får andre steder millioner til at protestere, demonstrere eller strejke.

Socialister gør en forskel
Valget i 2011 lærte os, at forandringen ikke kommer fra en "rød" regering. Den har, ligesom de fleste faglige ledere, accepteret kapitalismens nedskærings-logik.
Håbet om forandring kommer fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over.
Socialister er aktive i bevægelserne, fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning.
Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra neden.
Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen.
Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Socialisme eller barbari
Den økonomiske krise er en systemkrise. Den betyder bl.a., at ingen griber ind over for klimakrisen, der truer liv og velfærd for milliarder af mennesker.
Under krisen spredes racismens gift. Og krisen gør risikoen større for, at krigene i Irak, Afghanistan og Libyen blot er forvarsler om endnu flere – og større – krige. Som det skete efter krisen i 30'erne.
Vi står ved en historisk korsvej: Vi kan lade kapitalismen fortsætte og opleve et barbarisk rædsels-scenarie for os selv og vore efterkommere.
Eller vi kan følge inspirationen fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Vi kan sige nej til at betale for krisen og begynde at bygge modstand fra neden.
Masseprotester betyder, at millioner vil begynde at diskutere, hvad alternativet er til deres fallerede system.
Internationale Socialister/ISU mener, at verden er rig nok til, at alle kan få nok, hvis arbejdere, studerende og pensionister overtog samfundet. Hvis vi demokratisk og kollektivt besluttede, hvad der skal produceres og hvordan, kunne vi skabe en verden for alles behov og ikke kun elitens.
Vi kalder det socialisme – og vi synes det er værd at slås for.

Vil du være med? Vi har brug for dig, og du har brug for os, hvis vi skal skabe en anden verden!

Støt Socialistisk Arbejderavis

I 30 år har Socialistisk Arbejderavis været talerør for dem, der kæmper mod magtelitens tyranni.

Mod krigene i Irak og Afghanistan, mod skiftende regeringers nedskæringer, mod politikeres og mediers racisme – og for et solidarisk og socialistisk samfund.

Vi nøjes ikke med at tage stilling. Vi leverer også argumenter til dem, der organiserer modstand.

Alt dette kan vi kun gøre, fordi mange bidrager. Ved at skrive til avisen. Eller ved at levere en god historie. Men først og fremmest ved at være aktive i den bevægelse, vi skriver om.

35.000 til Socialistisk Arbejderavis

En gang imellem er vi nødt til at bede vore læsere om også at bidrage økonomisk. Det koster penge at udgive en avis, og vi får hverken tilskud fra rige bagmænd eller de faglige topbosser.

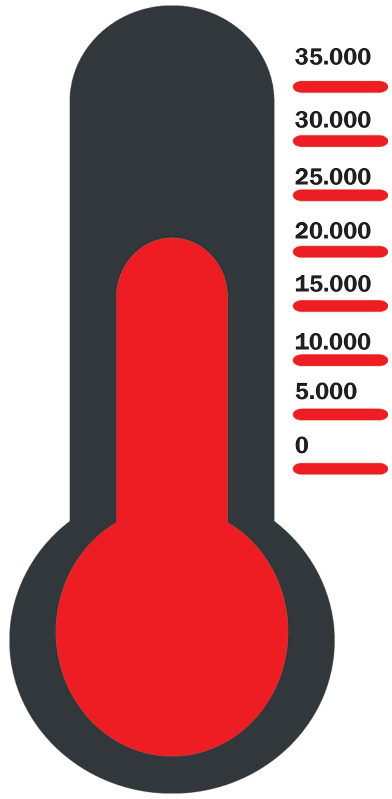
Inden 15. december skal vi have indsamlet mindst 35.000 kr. til Socialistisk Arbejderavis.

Vi er godt halvvejs. Ved redaktionens slutning var der indsamlet 20.066,50 kr. – så vi mangler stadig knapt 15.000 kr.

Vi har brug for bidrag i alle størrelser. Om du kan give en 20'er, en 50'er, 100 eller 500 kr. – alle bidrag er velkomne!

Hvordan kan du støtte?

1. Du kan betale via netbank til IS/U's konto: Reg. nr. 1551 kontonr. 5780160. Mærk indbetalingen: Støtte.
2. Du kan betale via Paypal fra vores indsamlingsside: socialister.dk/indsamling
3. Du kan betale på MobilePay til tlf. 2348 8286. Mærk indbetalingen: Støtte.
4. Du kan betale til sælgere af Socialistisk Arbejderavis.

Socialistisk Arbejder Avis
De britiske minearbejdere s. 4–5
Syv måneder mod Thatcher
Udgivet af INTERNATIONALE SOCIALISTER
HVORDAN VENDES VREDE TIL KAMP?
Samlet kamp

Socialistisk Arbejderavis 30 år

Det første nummer af Socialistisk Arbejderavis udkom i oktober 1984.

Forsiden dengang – Hvordan vendes vrede til kamp? – er også i dag det mest centrale spørgsmål for venstrefløjen og bevægelser, fra klima- og anti-racistiske bevægelser til studenter- og fagbevægelse.

Abonnér på Socialistisk Arbejderavis

Du får mest ud af Socialistisk Arbejderavis ved at tegne et abonnement. Det koster kun 200 kr. om året (135 kr. for ½ år) – eller du kan tegne et støtte-abonnement for 400 kr.

Det gør du nemmest via socialister.dk/intsoc – eller du kan sende en mail til saa@socialister.dk.

OBS: Er du under 30 år, kan du få avisen endnu billigere ved at blive støttemedlem af ISU. Det koster kun 75 kr. om året. Tjek socialister.dk/medlem

@Det er her det sker

IS/ISU AKTIVITETSER

København

Mødes torsdag kl. 19.00 i Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34. Kontakt Anders, 3035 4256, for mere info.

Torsdag 9. okt.: Revolutioner i vor tid: Solidarnosc i Polen 1980-81

Torsdag 16. okt.: Aktivitetsaftten på Nørrebro. Ring til Anne 23488286.

Torsdag 23. okt.: Hvordan battler vi racismen i hverdagen?

Torsdag 30. okt.: Køn og frigørelse

Torsdag 13. nov.: 25-året for revolutionerne i Østeuropa

Odense

Mødes kl. 19.00 i Ungdomshuset, Nørregade 60. Kontakt Jens, 2426 8023, for mere info.

Torsdag 9. okt.: Hvornår bestemmer medierne din mening? Hvornår ikke?

Torsdag 16. okt.: Hvorfor kæmper folk i Hongkong mod Kina?

Torsdag 23. okt.: Hvordan og hvorfor bruges racisme til at splitte os?

Torsdag 30. okt.: Pariserkommunen – det første socialistiske eksperiment

Torsdag 6. nov.: Land and Freedom – film om den spanske borgerkrig

IS/U Odense på Facebook: facebook.com/

Midtjylland

Kontakt Kasper, 6019 0217, for info om møder og aktiviteter.

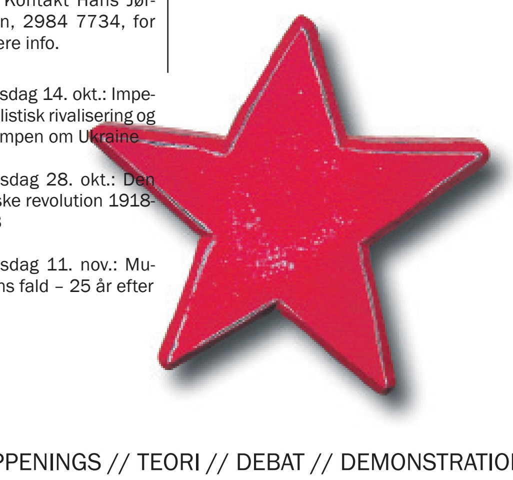
Århus

Mødes kl. 19.30 i Studenternes Hus, lokale 2.2, Nordre Ringgade 3. Kontakt Hans Jørgen, 2984 7734, for mere info.

Tirsdag 14. okt.: Imperialistisk rivalisering og kampen om Ukraine

Tirsdag 28. okt.: Den tyske revolution 1918-23

Tirsdag 11. nov.: Murens fald – 25 år efter

DEBAT // DEMONSTRATION // AKTIONER // MØDER // HAPPENINGS // TEORI // DEBAT // DEMONSTRATION

De svageste er ikke længere i fagbevægelsen

Uddrag af formand for FOA Dennis Kristensens tale på Fattigdomskonferencen 21. september 2014.

I løbet af de sidste ti år har vi set en fordobling af antallet af fattige (med en årlig indkomst på 103.200 kr i tre år, red.) – fra 23.000 til 47.000 i Danmark. De 10 pct. rigeste er blevet 112.000 rigere, mens de 10 pct. fattigste er blevet 1300 kr. fattigere.

Det, vi ser her, er ikke, at nogen står af ræset. Det, vi ser, er en klar tendens til, at de rige og de fattige bliver trukket længere og længere fra hinanden. Derfor er der al mulig grund til at beskæftige sig med fattigdomsproblemet.

Går vi tilbage til 1870'erne, da vi fik de første fagforeninger, da var det i virkeligheden samfundets svageste, der rottede sig sammen for at klare sig.

Sådan ser det ikke ud i dag. De svageste i Danmark er ikke længere i fagbevægelsen.

Det der er skillelinjen er, om man har en tilknytning til arbejdsmarkedet eller ej. Har man en tilknytning til arbejdsmarkedet, har man mulighed for at være omfattet af en overenskomst. Så dukker fagbevægelsen ind af døren og forhandler løn og arbejdsvilkår for en.

Men det med at finde nogen, man kan forhandle aftaler med, for dem der ikke har et arbejde, er rigtigt svært. Det er jo i virkeligheden samfundskassen, der er det nærmeste, man kan komme en arbejdsgiver.

Fagbevægelsens forpligtelser

Derfor er fagbevægelsen nødt til at tænke i, hvad gør vi så? Har vi nogle forpligtelser, der strækker sig ud over dem, der har en arbejdsplads, en overenskomst og en fagforeningsbog? Det synes jeg, vi har.

FOA's medlemmer arbejder typisk ansigt til ansigt med borgere, der har et behov: Børnepasning, ældrepleje, sundhedssystemet, udsatte grupper – kort sagt alle dem, der er afhængige af velfærdssamfundet.

Det giver os en ekstra forpligtelse til også at beskæftige os med dem, der ikke har en arbejdsplads og er dækket af overenskomster. Den viden, vores medlemmer har, må vi også bruge til at påvirke en samfundsudvikling, der i øjeblikket går den forkerte vej.

Velfærdstænkning på hovedet

Reformerne er kendetegnet ved, at der skal motivation til at bidrage. Vi skal ikke parkere folk på overførselsindkomster osv. Alle, der kan bidrage, skal bidrage.

Det er et nybrud i dansk velfærdstænkning – vendt 180 grader. Den klassiske velfærdstanke, fra da vi fik opbygget det danske velfærdssamfund efter 2. verdenskrig, bygger på, at det vigtigste, velfærdssamfundet kan gøre, er at sørge for, at folk kan få et job, så de kan forsørge sig selv.

Nu har vi vendt det om. Nu handler det ikke længere om at skaffe jobs, men om at skaffe arbejdskraft.

Vi får et pres på mennesker, som skal finde sig et job, som ikke er der. Og vi får et pres på det samlede arbejdsmarked, ved at have rigtig mange flere til rådighed for arbejdsmarkedet, end der er jobs til. Og så begynder vi at få stagnerende lønninger, dårligere arbejdsvilkår osv.

Ræset mod bunden

Det, der er kendetegnende ved denne nye udvikling, er, at vi skal konkurrere med alle mulige steder i verden og internt i Danmark. Vi skal konkurrere om alt mellem himmel og jord – inklusive de jobs, der er.

Viser fagbevægelsen ikke, at de har en berettigelse i de kommende år, så får vi en spiral mod bunden, hvad løn- og ansættelsesvilkår angår. Det er stærkt bekymrende.

Fattigdomskonference 2014

Anna Rytter

21. sept. afholdte netværket, Bekæmp Fattigdom NU, sin anden Fattigdomskonference i Svendborg. Omkring 100 personer fra en række forskellige organisationer og græsrødder deltog i debatterne om fattigdom og fattigdomsbekæmpelse.

Græsrødder i kamp mod fattigdom

Socialistisk Arbejderavis har talt med Anna Rytter, som er en af initiativtagerne til Bekæmp Fattigdom NU.

Hvad er det vigtigste, der er kommet ud af Fattigdomskonferencen i Svendborg?

Det er, at vi begynder at have etableret et netværk til en række organisationer.

Vi har henvendt os bredt til græsrodsorganisationer med forskellige fokus. Fra SAND, de hjemløses landsorganisation. Behandl Os Ordentligt, som arbejder for at hjælpe folk på overførselsindkomster. Lediges Vilkår, som varetager lediges rettigheder. Til Podemos, som gennem en aktivistisk strategi arbejder for udvidelsen af demokratiske rettigheder og en behandling af mennesker baseret på anstændighed og respekt.

Vi har fået en fælles dagsorden: Vi ser regeringens fattiggørende reformer som f.eks. varighedsbegrænsningen på sygedagpenge, dagpengereformen og fælles forsørgerpligt som en del af samme politiske agenda.

Konsekvenserne af reformerne er åbenlyse – nemlig stigende fattigdom og ulighed. Dét, der optager os mest, er at grave et spadestik dybere til de politiske holdninger og målsætninger, der danner baggrund for fattiggørelsespolitikken.

Fattigdom er blevet et politisk mål, fordi det, udfra en kapitalisme-logik, skaber dynamik og vækst. Når man holder en voksende gruppe borgere på bunden, sikrer man også, at dem, som stadig er i arbejde i højere grad accepterer forringede vilkår. De ved, at alternativet, arbejdsløshed, er langt værre.

Solidaritet på tværs af græsrødder

Den eneste måde, hvorpå vi kan udfordre denne logik er ved at skabe solidaritet på tværs af forskellige grupper, som rammes af reformerne.

De to konferencer har været et forsøg på at råbe forskellige græsrodsgrupper op. Mange af disse grupper er dukket op inden for de sidste par år som reaktion på reformerne. De består primært af relativt vidtrækkende facebooknetværk af folk, som ikke tidligere har været aktive, og som ikke er en del af større, etablerede organisationer.

Vi har også fået opbakning fra fagforeninger. Nogle har støttet os økonomisk, opfordret deres medlemmer til at deltage eller har stillet med talere.

Hvilken interesse har fagforeningerne i at støtte Bekæmp Fattigdom NU?

Dagpenge-spørgsmålet rammer i høj grad FOA's medlemmer. Det første folk gør, når de mister deres dagpenge er at melde sig ud af deres fagforening og A-kasse. Jo længere væk man kommer fra arbejdsmarkedet, jo længere kommer man også fra fagforeningerne. Dagpengereformerne betyder derfor konkret for FOA, at flere og flere af deres medlemmer siver ud.

Netværk, politisere, aktivisme

Hvilket formål har intitiativet, Bekæmp Fattigdom NU?

Vi har fra starten haft tre mål med Bekæmp Fattigdom NU. Det første mål var at skabe et netværk blandt græsrødder, som vi allerede er godt i gang med.

For det andet har vi haft et mål om at politisere vores diskussioner og vores arbejde. De her mennesker ved udmærket, at reformerne er en konsekvens af, at regeringen agerer i en kapitalistisk verden, hvor nedskæringslogikken er dominerende. Derfor har det været let at brede diskussionerne ud over konkrete kampe og reformer.

Det tredje mål er at lave noget aktivistisk sammen. Hvis vi koordinere vores aktioner, kan vi gøre dem langt større, end hvis de enkelte netværk arbejder isoleret. Vi skal benytte os af forskellige aktionsformer for at kunne involvere så mange som muligt.

Det næste større arrangement, vi har i kalenderen er en demonstration ifm. opstarten af finanslovsforhandlinger 28. okt. kl. 17 på Christiansborgs Slotsplads, som bl.a. stiller de krav, som vi formulerede på Fattigdomskonferencen.

MARXISME 2014

Fra utilfredshed til modstand

Politisk festival 7. - 9. november

Kamp mod undertrykkelse ★ Øget imperialistisk rivalisering
Venstrefløjen i krise ★ Krisepolitik og modstand ★ Revolution

Fredag den 7. november

Tid	Salen
17.00-18.30	Krise og modstand i Europa *Modstand mod krisepolitikken*
19.30-20.45	Fælles kamp mod racisme og fascisme *Kamp mod undertrykkelse*

Lørdag den 8. november

Tid	Salen	Lokale 1	Lokale 2
10.00-11.15	Kampen mod sexisme og homofobi *Kamp mod undertrykkelse*		
11.45-13.00	Fagbevægelsen mellem utilfredshed og afmagt *Modstand mod krisepolitikken*	Er vi på vej mod en 3. verdenskrig? *Øget imperialistisk rivalisering*	
14.00-15.15	Arbejderkamp i dag *Modstand mod krisepolitikken*	Hvor blev klimakampen af? *Klima og miljø*	Ukraine: Hverken Moskva, Bruxelles eller Washington *Øget imperialistisk rivalisering*
15.45-17.00	Luk røven – åbn grænserne *Kamp mod undertrykkelse*	Hvad betyder socialisme og arbejdermagt? *Revolution*	Hvad kan vi lære af DKP og VS i 70'erne? *Venstrefløjen i krise?*
19.00-20.30	Panel: Vejen til en kæmpende venstrefløj *Venstrefløjen i krise?*		
20.30-01.00	Fest		

Søndag den 9. november

Tid	Salen	Lokale 1
10.00-11.15	Debat: Vejen til revolutionen *Revolution*	
11.45-13.00	Venstrefløjen mellem reform og revolution *Venstrefløjen i krise?*	Imperialisme og modstand i Mellemøsten *Øget imperialistisk rivalisering*
13.15-14.45	Hvilket parti har vi brug for? *Revolution*	
14.45-15.00	Afslutning *Revolution*	

Tid: 7. - 9. november 2014
Sted: Fagforeningen BJMF, Mølle Alle 26, Valby
Tilmelding: socialister.dk/marxisme
Arrangeres af Socialistisk Arbejderavis og Internationale Socialister/ISU

www.socialister.dk

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Postboks 533, 2200 København N

PP POST DANMARK B